

உதவும் உள்ளங்கள்

சிறுவர் நாவல்

சு. அ. அருள்பாஸ்கரன்

உதவும் உள்ளுங்கள்

சீருவர் நாவல்

ச. அ. அருள்பாஸ்கரன்

இந்த நூல் கல்வி அமைச்சின் கிலங்கை தேசிய நூலக அபிவிருத்திச் சபையின் அனுசரணையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இந்நூலில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள காரணங்களில் சபையின் கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்பட மாட்டாது என்பதைக் கவனத்திற் கொள்ளுக.

நூலின் பெயர்	:	உதவும் உள்ளங்கள்
ஆசிரியர்	:	ச. அ. அருள்பாஸ்கரன்
வகை	:	சிறுவர் நாவல்
உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
அட்டைப்பட அமைப்பு	:	அ. அருள்பாஸ்கரன் M.A.(Fine Arts)
முதற்பதிப்பு	:	06-10-2011
வெளியீடு	:	அருள் வெளியீட்டகம் 37 / 7, மத்திய வீதி, உவ்ரமலை - திருகோணமலை. தொலைபேசி இல: 026-2221507.
கிடைக்குமிடம்	:	லங்கா புத்தகசாலை. F.L. 14.1. டயஸ் பிளேஸ். குணசிங்கபுரம். கொழும்பு-12. தொ.பே. இல: 011- 2341942
ISBN	:	978-955-525356-7
விலை	:	ரூபாய் 180/=

இந்நூல்

இக்கதையின் கருவில் ஒளிந்திருக்கும் அந்த உயிருக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம் ஆர்.

கல்வி அமைச்சு
அனுமதிப்பத்திரம்

புத்தகத்தின் பெயர் : உதவும் உள்ளங்கள்
அனுமதிப்பத்திர இலக்கம் : கநாவெஆச/2 / 9096
நூலாசிரியர் பெயர் : ச. அ. அருள்பாஸ்கரன்

1952 பெப்ரவரி மாதம் 29ம் திகதி வெளியிடப்பட்ட இலங்கை அரசின் வர்த்தமான அறிவித்தலில் பிரசுரமான உதவி நன்கொடை பெறும் சுய மொழி இரட்டை மொழி மற்றும் ஆங்கிலம் பாடசாலை தொடர்பான பிரமானக் குறிப்பின் 19/ஏ வாசகத்தின் கீழ் கல்விப்பணிப்பாளர் நாயகத்தினால் பாடசாலை நூலகப் புத்தகமாக அனுமதிக்கப் பட்டுள்ளது

விஜித வெலகெதற
செயலாளர்
கல்வி நூல் வெளியீட்டு ஆலோசனை சபை

2011 - 07 - மாதம் 26

கல்வி அமைச்சு. இசுருபாய, பத்தரமுல்ல.

அனுமதிப்பத்திரம் செல்லுபடியாகும் திகதி 2016-07-25

முன்னுரை

எனது தாய் தந்தையின் அருட்கொடையாக ஓவியக்கலை என்னைப் பிறவியிலேயே பற்றிக்கொண்டது என்பதுதான் உண்மை. எனது தாய் நான் டாக்டராக வரவேண்டும் என்று விரும்பினார். ஆனால் அவரது எண்ணத்தை நமது நாட்டுச் சூழலினால் என்னால் நிறைவேற்றமுடியாது போய்விட்டது. அதனை எனது தம்பி டாக்டர் அருள்முரளி நிறைவேற்றி வைத்துள்ளார்.

குண்டசாலை விவசாயக்கல்லூரியில் டிப்ளோமா கற்கை நெறியினை நிறைவு செய்ததும் எனக்குப் பல வேலைவாய்ப்புக்கள் கிடைத்தன. அவற்றையெல்லாம் விலக்கிவிட்டு எனது தந்தையின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி கொழும்பு இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியரானேன். பின்னர் பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஆசிரிய பயிற்சியையும் முடித்துக் கொண்டேன். ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியினால் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகையில் 'ஓட்டைகளும் உடைசல்களும்' என்ற எனது சிறுகதை இடம்பெற்றுப் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது.

எனது தந்தையின் நூல்களுக்குரிய படங்களை வரைந்தேன். பல பாராட்டுக்கள் கிடைத்தன. திருகோணமலைக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்தேன். விவசாய ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றாலும் எனது ஆற்றலைப் புரிந்து கொண்ட திருகோணமலை ஸ்ரீ கோணேஸ்வரா இந்துக்கல்லூரி அதிபராகக் கடமையாற்றியவரும், கிழக்கு மாகாணக் கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சின் சிரேஸ்ட பிரதிச் செயலாளருமான திரு.எஸ்.தண்டாயுதபாணி அவர்கள் சித்திரபாடத்தைக் கற்பிக்க வாய்ப்புக் கொடுத்தார். அதனால் திருகோணமலையில் பலநூறு மாணவர்களை உருவாக்கக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இன்று பல மாணவர்கள் சித்திரத்தை உயர்தர வகுப்புக்களில் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தேசிய மட்டத்தில் பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளார்கள்.

'Every child is an artist' என்பதைப் புரிந்து கொண்டு ஆரம்பப் பிள்ளைப்பருவ அபிவிருத்தியில் நாட்டங்கொண்ட எனது தந்தையின் வழியில் சிறுவர்களை வரைதல்மூலம் மகிழ்ச்சியான கற்றற்குழலை உருவாக்கமுடியும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். அதற்குக் கொழும்பு விபவி Vibavi Academy of Fine Arts 'அபடின் பல்கலைக்கழகம்' ஆகியன பேருதவியாக இருந்தன. அபடின் பல்கலைக்கழகத்தின் பாடங்கள் சித்திரகலையை நன்றாகவே உணர்த்தியது. இப்போது சித்திரத்தைக் கற்பதற்கு நூற்றுக்கணக்கான சிறார்கள் வருகிறார்கள். அதற்குத் துணையாக திரு. நா. பாலசுந்தரம்

அவர்கள் இயங்குகிறார்.

2000ம் ஆண்டு அரசு, அரசுசார்பற்ற நிறுவனங்கள் சேர்ந்து கொழும்பு தேசிய கலாபவனத்திலும், திருகோணமலை விவேகானந்தாக் கல்லூரியிலும், சித்திரக் கண்காட்சிகளை ஒழுங்கு செய்து எனது ஓவியங்களைக் காட்சிக்கு வைத்தன. முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு ஆக்கச் செயற்பாடுகளில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளோம். கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கான டிப்ளோமா பயிற்சி நெறிக்கான வருகைதரும் விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றினேன். இப்போதும் பலநிறுவனங்களுக்கு இப்பயிற்சி நெறிகளை நடத்துவதற்கு ஒரு வளவாளராக ஒத்தாசை செய்கிறேன்.

வாசிப்புப் பழக்கம் மனித மனதை வளப்படுத்துகிறது. கற்பனையை வளர்க்கிறது. அறிவை விசாலமாக்குகிறது. புதுப்புதுக் கற்பனைகள் உருவாவதற்கு உந்து சக்தியாகிறது. நல்லனவற்றைக் கற்பதால் நாம் நம்மைப் பண்படுத்திக் கொள்கிறோம். சிறுவர்களது துணிச்சல்களையும், அவர்கள் செய்யும் செயற்கரிய செயல்களையும் எனது எழுத்தில் பதிவு செய்கிறேன்.

இந்தச் சிறுவர் நாவல் உண்மைச் சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பாத்திரங்களும் உண்மையானவை. ஆனால் பெயர்கள் தான் கற்பனையானவை. நடந்தேறும் நிகழ்வுகள் உண்மையானவை. இதில்வரும் முக்கியமான பாத்திரத்தின் சோகக் கதையை இலக்கியமாக்கிச் சற்று மாற்றியமைத்திருக்கிறேன். அந்தப் பாத்திரத்தை வீணை சாகடிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. அது இந்த நூலில் உயிர் பெற்றுப் படிப்பவர் உள்ளங்களில் வாழவேண்டும் என்பதே எனது எண்ணமாகும்..

இதில்வரும் பாத்திரங்கள் நம்மிடையே வாழும் பிள்ளைகள்தான். சிறுவர்களிடம் இன்பபாகுபாடோ, மதப்பூசல்களோ, மொழிப்பிரிவுகளோ இல்லை. அவர்கள் பெரியவர்களால் செய்ய முடியாத சிலவற்றைச் செய்து முடிக்கும் வல்லமை பெற்றவர்கள். பெரியவர்களிடம் இல்லாத அன்பைக் கொண்டிருப்பவர்கள். நமது பிள்ளைகளுக்கு மூன்று மொழிகளும் தெரிந்தால் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்வார்கள். இக்கதை அதற்குச் சான்றாக விளங்கும். சிறுவயதிலேயே இவ்வாறான சிந்தனைகளை வளர்க்கும் கதைகளைப் படிக்க வேண்டும். அந்தச் சிந்தனையோட்டத்துக்கு வடிகால் அமைப்பவர்கள் ஆசிரியர்கள்தான்.

எனது எல்லா முயற்சிகளுக்கும் எனது அப்பா கேணிப்பித்தன்

ச. அருளானந்தம் அவர்களே முதற்காரணகர்த்தாவாக இருப்பவர். எழுதும்படி அனைவரையும் தூண்டுபவர். என்னையும் எழுதும்படி தூண்டிநிற்பவர். சித்திரத்தோடு தொடர்புடையவர்கள் கற்பனையில் மிதப்பவர்கள். கற்பனை வளமுடையவர்களால் எழுதவும் முடியும். நாடகங்களை எழுதியும், இயக்கியும் நடக்கவும் முடியும்.

அப்பா எனது இக்கதையைப் படித்ததும் மிக அருமையான கதை. இதனைக் கல்வி அமைச்சின் தேசிய நூலகசேவை அபிவிருத்திச் சபைக்கு அனுப்பும்படி வழிகாட்டினார். அனுப்பி வைத்தேன். அதனை அச்சபை பிரசுரத்துக்காகத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளது. 40,000 ரூபாய்க்குரிய நூல்களைக் கொள்வனவு செய்கிறோம் என்று உற்சாகம் தந்தார்கள். கல்வி அமைச்சின் தேசிய நூலகசேவை அபிவிருத்திச் சபையின் செயலாளர் திரு. விஜித வெலகெதர அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி. எனது இந்த நூலை வாசித்து சிறந்ததொரு அணிந்துரையை சைவப்புலவரும், முன்னாள் முதார் வலய உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளருமான கலாபூஷணம். திரு. செ. விபுணசேகரம் அவர்கள் தந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கு எனது நன்றியினைத் தெரிவிக்கின்றேன். எங்களது ஆக்கங்களை லங்கா புத்தகசாலை பொறுப்பெடுத்து ஆவன செய்பவர்கள். அதன் முகாமையாளர் திரு. க. சதீஸ் அவர்கள் என்றும் நன்றிக்குரியவர். அழகாக அச்சிடும் நிசான் பிறிந்ரேர்ஸ் அலுவலர்களுக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நமது சிறார்களைச் சிறுவயதிலேயே மொழியாற்றலை வளர்த்து வாசிப்பில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். அப்போது நமது மாணவ உலகம் விழித்துக் கொள்ளும். நல்ல விழுமியங்களைப் பின்பற்றி உயர்வார்கள். அதற்கான வடிகால்களை வகுக்கும்படி உங்கள் அனைவரையும் கேட்டுநிற்கிறேன். எனது இந்த நூலின் வெற்றி வாசகர்களாகிய உங்கள் பக்கமே விட்டு விடுகிறேன். இந்த நூலை நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் வாசிக்க வேண்டும். இந்நாவலின் கதாபாத்திரங்கள் உங்கள் பிள்ளைகள்தான். இந்நாவலினைப் படித்த பலர் கண்களில் கண்ணீர்த்துளிகளைக் கண்டேன். அதுவே எனது வெற்றியாகக் கருதுகிறேன். எனது நன்றியினை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

நன்றி

ச. அ. அருள்பாஸ்கரன்

அணிந்துரை

'உதவும் உள்ளங்கள்' என்ற சிறுவர் நாவலின் ஆசிரியர் திரு.ச.அ.அருள்பாஸ்கரன் அவர்கள் அழகியல் கல்வியில் மிகத்திறமைத் தேர்ச்சி பெற்றவர். சித்திரக் கலையில் முதுமானிப் பட்டதாரியான இவரின் சித்திரங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவை மிகவும் உயிரோட்டமுள்ளதாகவே இருக்கும். இவர் பிரபல எழுத்தாளர் கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம் அவர்களின் மூத்தமகனாவார். தந்தையைப் போல் இவரும் எழுத்தாளராக மிளிர்வதைப் பார்த்து அகமிக மகிழ்கிறேன்.

திருகோணமலை ஸ்ரீ / கோணேஸ்வரா இந்துக் கல்லூரியின் சித்திரக்கலை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் இவர், தனது கன்னி முயற்சியாக 'உதவும் உள்ளங்கள்' என்ற சிறுவர் நாவலை எழுதியுள்ளார். இந்த நாவலை வாசிக்கப் புகுந்தபோது உண்மையிலேயே நான் பிரமித்துப் பெருமகிழ்ச்சியுற்றேன். உண்மையிலேயே போற்றற் குரியதாக இந்நாவல் உள்ளது.

'உதவும் உள்ளங்கள்' நாவலுக்குள் நுழைந்தேன். ஆரம்பத்தில் இருந்து இறுதிவரையும், தொய்வின்றி விறுவிறுப்பாகவே இருக்கின்றது. இந்நாவல் ஓர் உண்மைச் சம்பவம்போல் எனக்குத் தெரிகிறது. நாவல் எழுதும் ஆசிரியர் பலர் உண்மைச் சம்பவங்களோடு கற்பனைத் திறன்களையும் ஏற்றி மிக அழகுபடுத்தி எழுதுவார்கள். இவ்வாசிரியரோ, உண்மையான சம்பவங்களை உயிரோட்டத்துடன் உருக்கமான வகையில், நெஞ்சை நெகிழ வைக்கும் கனதியுடன் எழுதியிருப்பது நிறைவுக்குரியது.

திருகோணமலை நகரினை மையமாக வைத்து, அதில் பிரபல்யமான கல்லூரியொன்றையும் தொடர்பு படுத்தி நாவலின் கதைக்களமாக ஆக்கியிருப்பது சிறப்புக்குரியது. இந்நாவல் உண்மையான சம்பவமாக இருப்பதும் இதனூடாக விழுமியக் கருத்துக்களையும் சமூகத்துக்கும், குறிப்பாக மாணவ சமுதாயத்துக்கும் தந்துள்ளார்.

கல்விச் சுற்றுலா ஒன்று ஏற்பாடாகிறது. அதனை எவ்வாறு அமைப்பது? அதில் ஒவ்வொருவருடைய கடமைகள் எவை? பொறுப்புக்கள் என்ன? என்பதையும் ஒவ்வொன்றாகக் கற்றுத் தந்திருக்கிறார். இந்நாவலின் ஆரம்பப் படியை நோக்கும்போது சிகிரியாவைத் தெரியாத மாணவ உலகத்துக்குச் சிகிரியாவை நேரே காண்பதுபோலவே, அதன் வரலாறு, மனதைவிட்டு நீங்காதவாறு தந்துள்ளார். அத்துடன் கந்தளாய்க் குளம் உட்பட்ட வரலாறும், வரலாறு கற்கும் மாணவர்களுக்கு 'சிகிரியா சுற்றுலா' ஒரு பெருவிருந்தாக அமையும்.

இச்சுற்றுலாவில் பத்தாந்தரத்தில் கல்வி பயிலும் மாணவிகள் பங்கேற்கிறார்கள். அவ்வகுப்பில் கல்வி பயிலும் அனைத்து மாணவியரும் சுற்றுலாவில் கலந்து கொள்கிறார்கள். ஒருசில மாணவியர் சுற்றுலா செல்வதற்கு பணமில்லாது கஸ்டமுற்றபோது, 'உதவும் உள்ளங்களாக' சபீனா. நிமேஷிகா, சுலக்ஷிகா இன்னும் சில மாணவியர்கள் வசதி படைத்த பெற்றோரிடம் சென்று, தங்கள் நிலையைக் கூறி, அவர்கள் ஊடாக உதவிகளைப் பெற்றுள்ளார்கள். இது மாணவர்கள் இளமையிலேயே நல்ல பழக்கங்களைப் பழகிக் கொள்வதைக் காட்டும் படிப்பினையாகும். இச்சுற்றுலாவில் 'சபீனா' என்ற மாணவி முன்னிலைப் படுத்தப் படுகிறார். இது ஆசிரியரின் முத்தாய்ப்பு.

சுற்றுலா போகும்போது காணும் காட்சிகள். பாடும் பாட்டுக்கள், பேசும் வார்த்தைகள் சந்தோசத்தின் உச்சிக்குக் கொண்டு செல்வாதாக உள்ளன. சிகிரியாவில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் சுவைபட மாணவியருக்கே உரித்தான குறும்புள் உற்சாகத்தைக் கொடுப்பன. சுற்றுலா முடிந்ததும் தான் வேதனை தொடங்குகிறது. மாணவியரின் உயிர்த்துடிப்பு பளிச்சிடுகிறது. இருகிழமைகளாக சபீனா கல்லூரிக்குச் சமூகமளிக்கவில்லை. இந்தச் 'சபீனா' என்ற உண்மைப் பாத்திரம் கதையோட்டத்தில் நெஞ்சை நெகிழ வைக்கிறது. வறுமையுற்ற நிலையில் வாடிய குடும்பத்துக்குக் கல்லூரி மாணவியர்களே முன்னின்று வைத்தியச் செலவிற்கு நிதி சேகரிக்கும் ஒரு முன்மாதிரியான செயற்பாட்டை ஆசிரியர் காட்டிவைத்திருக்கிறார். 'நோயுற்ற மாணவியை அடிக்கடி சகமாணவியர் வீட்டுக்குச் சென்று பார்வையிட்டு ஆறுதல் கூறும் பண்பு வளர்க்கப்பட வேண்டும்' என்ற ஆதங்கத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

உதவிகோரி திணைக்களங்களுக்கு மாணவியர் செல்லும்போது, திணைக்கள அதிகாரிகளின் பாராட்டுரைகள் குறிப்பிடப் படுகின்றன. “உங்களுடைய பண்பு அனைவரிடமும் வளரவேண்டும் அப்போதுதான் நமது சமுதாயம் உயர்ச்சி பெறும்”. என்று திணைக்கள அதிகாரி கூறுவது நல்லதொரு எடுத்துக் காட்டாகும்.

இன்னும் சந்திரிகா என்ற சிங்கள மாணவி, மொனிக்கா என்ற பறங்கி மாணவி, ஆயிஸா என்ற முஸ்லிம் மாணவி ஆகிய மூவரும் நிமேஷிகா, சுலக்ஷிகா, கிருசாங்கா போன்ற தமிழ் மாணவியரோடு சேர்ந்து அந்த முஸ்லிம் பிள்ளைக்காகப் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள். எவ்வளவு பாசப்பிணைப்பு.

“பெரியவர்களிடம் இந்த ஒற்றுமை இல்லையே” என்ற வார்த்தைப் பிணைப்பு தற்காலச் சூழலில். ஒற்றுமையைச் சீர்குலைக்கும் பெரியவர்களுக்கு ஒர் சாட்யடியென்றே கூறலாம். 'பிள்ளைகள் இன, மத, மொழி வேறுபாடின்றி, கைகோர்த்து உலாவச் சமூகம் இடங்கொடுக்க வேண்டும். அவ்வாறான நிலை தோன்றுமாயின் எம்மிடையே குரோதமென்பது மறைந்து போய்விடும்'.

என்பதை நாவலாசிரியர் நயம்படக் காட்டுகிறார்.

மேலும், நாவலாசிரியர் ஒரு சித்திரப்பாட ஆசிரியராக இருப்பதால் பொருத்தமான இடங்களில் பொருத்தமான படங்களைப் பொதிந்துள்ளார். இது நாவலுக்கு ஒரு மெருகூட்டலாகவே கருதலாம். 'சபீனா' எல்லார் நெஞ்சங்களையும் நெருக்கி, நெகிழவைத்து, நெஞ்சைவிட்டு நீங்காது என்றும் நிழலாக நின்று நிலைபெறுமாறு முடித்திருப்பது இந்நாவலுக்கு ஒரு புதுமையைக் கொடுக்கிறது.

நிறைவாக தனது தோழியரின் படிப்பைக் குலைக்காத பெருந்தன்மையை நினைத்து 'சபீனாவின் உயர்ந்த உள்ளத்தைப் பார்க்கிறோம்'. தனது தோழியரோடு வரைந்த படத்தை எடுத்துச் செல்லும் சபீனா. தான் சொன்னதுபோல் அப்படத்தைத் திருப்பி தனது தோழியருக்கு அதிபர் உடாக அனுப்பி எல்லோருடைய நெஞ்சங்களையும் பிழிந்தெடுத்து விடுகிறார். அருமையான பாத்திரப் படைப்பு

மொத்தத்தில் இந்நாவல் அண்மையில் வெளிவந்த நாவல்களுள் வாசகர் மட்டத்தில் முதன்மை பெற்றே விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில் கல்வி அமைச்சின் தேசிய நூலபிவிருத்திச் சபையினர் இந்நாவலைச் சிறந்ததாகத் தேர்ந்தெடுத்துச் சன்மானமும் வழங்கியுள்ளார்கள். இந்நாவல் திரு.ச.அ.அருள்பாஸ்கரன் அவர்களது கன்னி முயற்சி மிகச்சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. அவரைப் பாராட்டுவதோடு அவரது நூல்களை வாங்கி வாசித்து வாசிக்கும் கலாச்சாரத்தை வளர்ப்போம்.

சைவப்புலவர்.

கலாபூஷணம். செ.விபுணசேகரம். ஜே.பி.

முன்னன்னாள் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்

கட்டைபறிச்சான்

முதூர்

பதிப்பாளர் உரை

அன்புள்ள வாசகர்களே!

இந்த நூலை எழுதியவர் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் திரு.ச.அ. அருள்பாஸ்கரன் ஆவார். இவர் சிறந்ததொரு ஓவியர். ஆரம்பப் பிள்ளைப் பருவக் கல்வியில் நாட்டங்கொண்டவர். 'Every child is an artist' என்பதைப் புரிந்து கொண்டு ஆரம்பப் பிள்ளைப்பருவ அபிவிருத்தியில் நாட்டங்கொண்டு அவரது தந்தையின் வழியில் சிறுவர்களை வரைதல்மூலம் மகிழ்ச்சியான கற்றற்குழலை உருவாக்கமுடியும் என்பதைச் செயற்படுத்தி வருகிறார். அதற்குக் கொழும்பு விபவி (Vibavi Academy of Fine Arts) 'அபடின பஸ்கலைக்கழகம்' ஆகியன பேருதவியாக இருந்தன. அபடின பஸ்கலைக்கழகத்தின் பாடங்கள் சித்திரகலையை நன்றாகவே உணர்த்தியுள்ளதை அவரே விளக்குகிறார்.

2000ம் ஆண்டு அரசு, அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் சேர்ந்து கொழும்பு கலாபவனத்திலும், திருகோணமலை விவேகானந்தாக் கல்லூரியிலும், சித்திரக் கண்காட்சிகளை ஒழுங்கு செய்து தனது ஓவியங்ககளைக் காட்சிப்படுத்தியவர். முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு ஆக்கச் செயற்பாடுகளில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தி வருகிறார்..

திரு.ச.அ.அருள்பாஸ்கரன் எழுதிய உதவும் உள்ளங்கள் அற்புதமான படைப்பு. இந்நூலை கல்வி அமைச்சின் இலங்கை தேசிய நூலக அபிவிருத்திச் சபையினர் சிறந்த நூலாகத் தேர்ந்தெடுத்துச் சன்மானமும் வழங்கியுள்ளனர். இந்நூலை அனைவரும் வாங்கிப் படிக்க வேண்டும். நமது சிறார்களை வாசிக்கும் கலாச்சாரத்துக்கு வழிப்படுத்த வேண்டும். மேல் நாட்டினர் எவ்வளவுதான் தொழில்நுட்பத்தில் முன்னேறி, அதற்கேற்ற நவீன கருவிகளைப் பயன்படுத்தினாலும், வாசிப்பதை நிறுத்தவே இல்லை. சிறார்களை வாசிப்பில் வழிப்படுத்துகிறார்கள். வாசிப்பதினால்தான் நாம் முன்னேற முடியும்.

'தந்தை மகர்க்காற்றும் நன்றி அவையத்துள் முந்தி இருப்பச் செயலல்லவா'? நமது பிள்ளைகள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வாசிக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சிந்திக்கிறார்கள். அதேபோல்

நமது பிள்ளைகள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு எழுத முனைகிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சிந்திக்கிறார்கள். இதுதான் உண்மை. நமது பிள்ளைகளை நன்றாக வாசிக்கப் பழக்க வேண்டும். அந்தப் பழக்கத்தைப் பெற்றோர்கள்தான் வீட்டில் தொடக்கி வைக்க வேண்டும். பிள்ளைகளுக்குப் படிக்கும் நேரத்தை நீங்கள்தான் ஒதுக்க வேண்டும். அவர்கள் படிக்கும் நேரத்தில் தொலைக்காட்சியைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்து விடுங்கள். நீங்களும் வாசித்தால்தான் பிள்ளைகளும் உங்களைப் பின்பற்றி வாசிப்பார்கள்.

பெற்றோருக்கு அடுத்து நிற்பவர்கள் ஆசிரியர்கள். ஆசிரியர்கள் பிள்ளைகளை வாசிக்கவும், எழுதவும் தூண்டவேண்டும். பெற்றோரினது சொற்களைவிடவும் பிள்ளைகளது மனங்களிலே ஆசிரியர்களது சொற்கள் எடுபடும். ஆழப்பதியும். பெரும்பாலும் மாணவர்கள் ஆசிரியர்களைத்தான் பின்பற்றுகிறார்கள். நீங்கள் சிறந்த வழிகாட்டிகள். ஆதலால் அவர்களை வாசிப்பில் ஈடுபட வைக்க வேண்டியது ஆசிரியர்களது கடமையாகும். நல்ல நல்ல நூல்களை வாசிக்கும்படி அறிவுறுத்துங்கள். அதேபோல் நல்ல நல்ல நூல்களை அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யவும் வேண்டும்.

நாங்கள் பல அறிஞர் பெருமக்களிடம் நல்ல நூல்களை எழுதும்படி கேட்டு அவற்றைப் பிரசுரம் செய்து தருகிறோம்.. இதனை வாங்கி உங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துப் படிக்கத் தூண்டுங்கள். உங்களது பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வு உங்கள் கைகளில்தான் உண்டு.

நன்றி

க.சதீஸ்

முகாமையாளர்.

லங்கா புத்தகசாலை

கொழும்பு -12

1

அன்னை திரேசா கல்லூரி திருகோணமலையில் பிரபலமானது. கல்வியுடன் கட்டொழுங்கும் உடையது. அது மூவினப் பிள்ளைகளையும் அணைத்துக் கொண்ட கல்விக்கூடம். எந்தவிதமான வேற்றுமைகளும் அங்கு இருந்ததில்லை. ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கும் இடமில்லை. நல்லாசிரியர்கள் இருந்தார்கள். நல்ல நிர்வாகம் இருந்தது. பொதுவாக நல்ல பெயர் சமூகத்தில் இருந்தது. அங்கு கற்றவர்கள் மதிக்கப்பட்டார்கள்.

காலத்தின் கோலத்தினால் பிள்ளைகள் தத்தம் மொழிப் பாடசாலைகளில் படிக்க வேண்டிய நிற்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. அன்னை திரேசாக் கல்லூரியில் தமிழ் முஸ்லிம் பிள்ளைகள் கல்வி கற்றார்கள். பாடசாலை தொடங்கியது. பாடங்கள் நடந்து

கொண்டிருந்தன. அதிபர் மேரி திரேசா வகுப்புக்களில் புகுந்து வந்தார். பாடங்கள் ஒழுங்காக நடைபெறுவதில் அக்கறையோடு கவனித்து வந்தார்.

ஒவ்வொரு வகுப்பாகப் பார்த்து வருவது வழக்கம். பத்தாம் வகுப்புக்குள் எட்டிப் பார்த்தார். பாட ஒழுங்குகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அடுத்த வகுப்பை நோக்கி நடந்தார்.

பத்தாம் வகுப்பில் கால அட்டவணைப்படி இன்று வரலாற்றுப் பாடம். உரிய ஆயத்தங்களை வகுப்புத் தலைவர்கள் ஒழுங்கு செய்ய வேண்டும். இலங்கையின் வரைபடத்தை சபீனா சுவரில் தொங்கவிட்டாள். பாடத்துக்குரிய காட்சிப் பொருட்களை நிமேசிக்கா தேடியெடுத்து வைத்தாள். மங்களேஸ் ரீச்சர் வகுப்பினுள் நுழைந்தார். அவர்தான் வகுப்புக்கும் பொறுப்பான ஆசிரியர். இலங்கைப் படத்தைப் பார்த்து வரலாற்று முக்கியம் பெற்ற சில இடங்களைக் காட்டும்படி வினவினார்.

பிள்ளைகள் ஆவலுடன் சில இடங்களைச் சுட்டிக்காட்டினார்கள். பெயர்களையும் கூறினார்கள். மாத்தளை மாவட்டத்தில் உள்ள சிகிரியாவையும் காட்டினார்கள். “சிகிரியாவைக் கட்டியெழுப்பிய மன்னன் யார்? தெரிந்தவர்கள் கூறலாம்” மாணவியரைப் பார்த்தார். “காசியப்பன்.” விடை வந்தது. “சிகிரியாவும் காசியப்பனும் பற்றிப் படிப்போம்”. தொடங்கினார்.

மாணவியர் உசாரானார்கள். “சிகிரியாவும் காசியப்பனும் - ஆட்சிக்காலம் (AD 477 495),” தலைப்பைக் கரும்பலகையில் எழுதினார். சிகிரியாவின் படத்தைச் சுவரில் தொங்கவிட்டார். “இக்கணிப்பின்படி காசியப்பன் எத்தனை

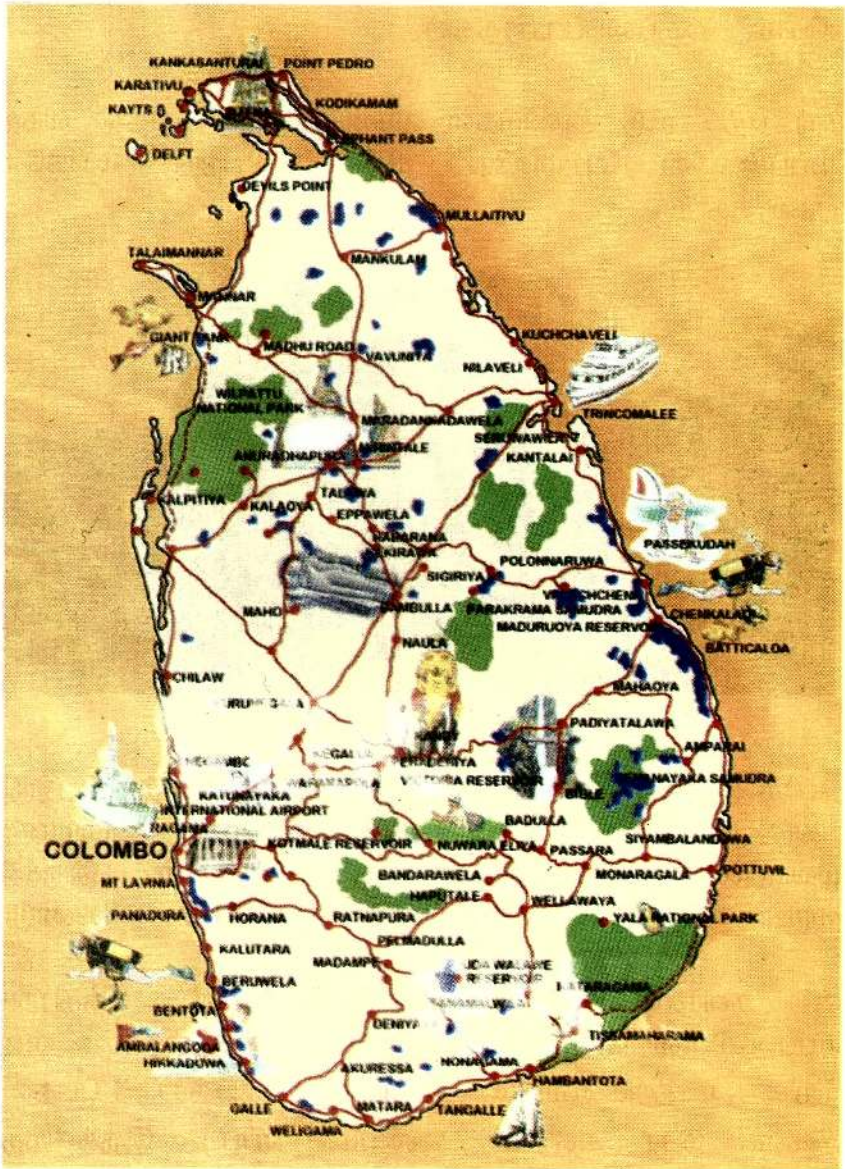
ஆண்டுகள் ஆண்டிருக்கக் கூடும்? கூறமுடியுமா? சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்”. வகுப்பைப் பார்த்தார்.

“சுமார் பதினெட்டு ஆண்டுகள் ஆண்டுள்ளான்”. பதில் வந்தது. காசியப்பன் கட்டியெழுப்பிய சிகிரியா பற்றி மங்களேஸ் எடுத்துரைத்தார்.

சிகிரியாக் குன்றின் அமைப்பை விளக்கினார். “தூரத்தில் இருந்து பார்த்தால் ஒரு சிங்கம் படுத்திருப்பதுபோல் தோற்றமாகும். நுழைவாயிலில் சிங்கத்தின் இரு பாதங்கள் இருக்கும். அதனூடாகச் செல்லும் படிக்கட்டுக்களால் ஏறிச்செல்லவேண்டும்.

அதன் சுவர்களில் அழகிய பெரெஸ்கோ சித்திரங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. உலகப்புகழ்வாய்ந்த சித்திரங்கள் உள்ளன. அவற்றின் மாதிரிகளையும் காட்டினார். “இந்தப் படத்தைப் பாருங்கள். இது சிகிரியா ஓவியம். எப்படி இருக்கிறது.”? மங்களேஸ் வகுப்பைப் பார்த்தார்.

“ரீச்சர்! அதிலுள்ள நிறங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன. அதிசயம்தானே”? ஆச்சரியத்துடன் சபீனா கேட்டாள். “அதிசயம்தான். இயற்கையான சாயங்களை ஓவியர்கள் பயன்படுத்தினார்கள். இந்தியாவில் அஜந்தாக்குகை ஓவியங்கள் உள்ளன. அவை உலகப் புகழ்வாய்ந்தவை. அவற்றோடு இந்த ஓவியங்கள் ஒத்திருக்கின்றன. காசியப்பன் சிறந்த கலாரசிகள். அவனது இரசனைக்கு சிகிரியாவின் திட்டமிட்ட அமைப்புச் சான்றாகிறது.” மங்களேஸ் ரீச்சர் பெருமையாகச் சொன்னார்.

பிள்ளைகளுக்கு ஆர்வம் பொங்கியது. “ரீச்சர்! காசியப்பனைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்”. அவர்கள் வாயாலேயே அவரது அன்றைய பாடம் வந்தது. மங்களேஸ் ரீச்சருக்குச் சந்தோசம்.

“இலங்கையின் வரலாற்றைக் கூறும் நூல் எது” வகுப்பை மங்களேஸ் பார்த்தார்.

“மகாவம்சம்” வகுப்பிலுள்ள அனைவரும் ஒரே குரலாகக் கூறினார்கள்.

“ரீச்சர் மகாவம்சம் வரலாற்று நூலா? அது ஒருவகையில் புராணம்போல் உள்ளது. நமது புராணக்கதைகளும் அதிலுள்ளன”. சபீனா எழுந்து நின்று விளக்கினாள். “கெட்டிக்காரி. இரண்டும் கலந்ததாகக் கொள்வோம். மகாவம்சம் காசியப்பனின் கதையைக் கூறுகிறது. அதனைக் கூறுகிறேன். இந்தப் படத்தில் உள்ளதுதான் சிகிரியாவின் தோற்றம்”. படத்தைச் சுவரில் தொங்கவிட்டார். ஆவலோடு பார்த்தார்கள்.

“தாதுசேனன் என்ற மன்னனுக்கு இரண்டு குழந்தைகள். ஒருவன் காசியப்பன். அவன் பட்டத்து ராணிக்குப் பிறக்கவில்லை. அதனால் அரசரிமை அவனுக்கில்லை. பட்டத்துராணிக்குப் பிறந்தவன்தான் முகலன். அவன்தான் அரசனாக வரவேண்டும். இது அரசமரபாக இருந்தது. காசியப்பன் வளர்ந்ததும் தனக்கு அரசரிமை வேண்டும் என்று வாதாடினான். ஆனால் அவனது வேண்டுகோள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. காசியப்பன் மாற்று வழியைக் கையாண்டான்.

தாதுசேனனின் படைத்தளபதி காசியப்பனுக்கு உதவினான். படைபலம் காசியப்பனுக்குக் கிடைத்தது. ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். தாதுசேனைக் கைதுசெய்து உயிரோடு சுவரில் வைத்துக் கட்டிக் கொன்றதாக கதை. முகலன் தென்னிந்தியாவுக்குத் தப்பியோடினான்.” “ரீச்சர் ஒரு சந்தேகம்”. சபீனா எழுந்து நின்றாள். மங்களேஸ் நிறுத்தினார். பிள்ளைகளிடம் இருந்து கேள்விகள் எழுந்தன.

“ரீச்சர் முகலன் சிங்கள மன்னன். தென்னிந்திய மன்னர்கள் தமிழர்கள். என்ன மொழியில் கதைத்திருப்பார்கள்”. மங்களேஸ் ரீச்சருக்குத் தர்ம சங்கடமாக இருந்தது. சமாளித்தார். “மொழி பெயர்ப்பதற்கு ஆட்கள் இருந்திருக்கலாம். காசியப்பன் சிகிரியாவைத் தலைநகராக்கினான். சிகிரியாக் குன்றினை மாற்றியமைத்தான். அது ஒரு மலைக்கோட்டை. இயற்கையரண் கொண்டது.

அதனுள் சுண்ணக்கற்களையும் மரங்களையும் கொண்ட கட்டிடங்களை அமைத்தான். அது சுமார் இருநூறு அடி

உயரமானது. அது ஒரு சிங்கத்தின் அமைப்பை ஒத்ததாகக் காட்சிதருகிறது. குன்றின் உச்சியைப் பாருங்கள். உச்சியில் உல்லாசமான மாளிகையை அமைத்தான்.

குளிப்பதற்கான தடாகங்களையும் அமைத்தான். குன்றின் உச்சியில் உள்ள தடாகத்தைப் பாருங்கள். அத்துடன் கல்லிருக்கையையும் அவதானியுங்கள். எவ்வளவு கச்சிதமாகச் செய்துள்ளார்கள்”. ரீச்சரின் விளக்கத்தைக் கேட்டுப் பிள்ளைகள் வியந்தனர்.

“அவ்வளவு உயரத்துக்கு எப்படி ஏறியிருப்பார்கள்”? சுலக்ஷிகா ஆச்சரியப்பட்டாள். “அவ்வளவு உயரத்துக்குப் போகப் படிக்கட்டுக்களை அமைத்திருந்தார்கள்”. பதிலளித்தார்.

“தனது பாதுகாப்புக்காக அனைத்தையும் செய்தான். அகழிகளை அமைத்தான். சுற்றிவரத் திட்டமிட்ட அமைப்போடு பூங்காக்களை அமைத்தான். கோட்டைக்குள் புகுவதற்காகப் பாதுகாப்பான வழியைப் பாருங்கள். சுமார் அறுபது அடி உயரமான சிங்கத்தின் பாதங்கள் உள்ளன. அவற்றுக்கு இடையில்தான் புகுமுக வழியுண்டு”. விளக்கினார். பிள்ளைகள் ஆர்வமானார்கள்.

முகலன் இந்தியாவில் படையைத் திரட்டினான். இந்தியாவில்

எங்கே படைதிரட்டினான் என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் சோழப் படை வீரர்களும் வந்தார்கள். அக்காலத்தில் சிங்களம், தமிழ் என்ற பிரிவினை இருக்கவில்லை. அரசருக்கும் அரசருக்கும் இடையே அதிகாரத்துக்கான போர்கள்தான் நடந்தன. ஒரு அரசனுக்கு இன்னொரு அரசன் ஆதரவாக இருந்தான். முகலனுக்கு தென்னிந்திய அரசன் உதவினான். முகலன் படையோடு வந்து ஈற்றில் காசியப்பனுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தான். காசியப்பன் போரிட்டான்.

காசியப்பன் தனது பட்டத்து யானையில் இருந்து போரிட்டான். யானை முன்னேறும் போது ஒரு சதுப்பான பொறியை யானை கண்டு விட்டது. அதில் விழுந்தால் ஆபத்து. அதனால் பின்வாங்கி வேறு வழியைத் தேடியது. மன்னன் புறமுதுகுகாட்டிப் பின்வாங்குகிறான் என்று அவனது படைகள் எண்ணின. மன்னனை விட்டுப் படைகள் பிரிந்தன. அவனது படைகள் முகலன் பக்கம் திரும்பிவிட்டன. காசியப்பன் தனித்து விட்டான். காசியப்பன் தற்கொலை செய்ததாகக் கதையுண்டு. காசியப்பன் சுமார் பதினெட்டு ஆண்டுகள் அரசாண்டான். அவனது ஆட்சிக்காலத்தில் கட்டிடம், ஓவியக் கலைகள் வளர்ச்சியடைந்தன. முகலன் சிகிரியாவைக் கைவிட்டு அனுராதபுரத்தை அடைந்தான்.” மங்களேஸ் ரீச்சர் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். பிள்ளைகள் ஆவலோடு ஒன்றித்தார்கள்.

“சிகிரியா படிப்படியாக அழியத் தொடங்கியது. 1505 ல் பின் அந்நியரின் ஆட்சிக்காலம் இலங்கையில் காலான்றியது. முதலில் போத்துக்கேயர் வந்தார்கள். நாட்டின் ஒருபகுதியைக் கைப்பற்றி ஆண்டார்கள். அவர்களின் பின் ஒல்லாந்தர் ஆண்டார்கள். 1805ல் பிரித்தானியரின் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. 1907 ல் ஜோன் ஸ்ரில் என்ற பிரித்தானிய ஆய்வாளர் சிகிரியாவின் சிதைவுகளைக்

கண்டு பிடித்தார்.” மங்களேஸ் நிறுத்தினார்..

பாடம் பிள்ளைகளின் உள்ளத்தில் ஒரு எழுச்சியை ஏற்படுத்தி விட்டது. அதனை நேரில் சென்று பார்க்குவர ஆவல்பிறந்து விட்டது. சபீனா கனவில் மிதந்தாள். மங்களேஸ் ரீச்சர் கூறும்போது சிகிரியாவின் படம் மாணவியரின் மனங்களில் படர்ந்தது.

2

“ரீச்சர்! நாங்கள் நேரில் சென்று பார்க்க ஆசைப்படுகிறோம். கல்விச் சுற்றுலா செல்வோமா? தயவுசெய்து ஒழுங்கு செய்யுங்கள்”. சபீனா ஒரு வேண்டுகோளை விடுத்தாள். மாணவியர் எல்லோரும் ஒரேகுரலாக முன்வைத்தனர். வருடாந்த அமுலாக்கத் திட்டத்தில் கல்விச்சுற்றுலா இடம்பெற்றிருந்தது. ஆர்வமுள்ள பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்லவேண்டியது கடமை. நமது முன்னோர்களின் வினைத் திறன்களைப் பிள்ளைகள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

மங்களேஸ் அதிபரிடம் வேண்டு கோளை முன்வைத்தார். அதிபர் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டார். கல்வித் திணைக்களம் அனுமதித்து விட்டது. ஆசிரியர்கள் ஒத்துழைத்தார்கள். பெற்றோர்களின் அனுமதி பெறப்பட்டது. சுற்றுலா செல்வதற்கான ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

“சுற்றுலா செல்வதற்குப் பணம் கட்டியவர்கள் கைகளை உயர்த்துங்கள்”. உயர்த்தினார்கள். மங்களேஸ் கணக்கிட்டார். இருபது பேர்கள் கைகளை உயர்த்தினார்கள். இன்னும் பத்துப் பேர் கட்டவேண்டும். “சுபாஷினி ஏன் இன்னும் கட்டவில்லை.? எப்போது கட்டமுடியும்”? மங்களேஸ் வினா தொடுத்தார். சுபாஷினி போன்ற மாணவியரின் நிலை ஓரளவுக்கு சபீனாவுக்குத் தெரியும்.

“ரீச்சர்! நீங்கள் ஒழுங்கு செய்யுங்கள். பத்தாம் வகுப்பில் இரண்டு பிரிவுகள் உண்டு. நாங்கள் அறுபது பேரும் வருவோம். அதற்குரிய பணத்தினை நாளை கட்டிவிடுவோம்”? நிமேஷிகா எழுந்து கூறினாள். “எப்படிக் கட்டுவீர்கள். பேருந்துக்குரிய பணத்தினை நாளை கட்ட வேண்டும்”. மங்களேஸ் ரீச்சர் பிள்ளைகளை நோக்கினார். “முயன்றால் முடியாதது ஒன்றுமில்லை. நாளை பாருங்கள் ரீச்சர்”. ஒரு புன்னகையுடன் சபீனாவும் சொன்னாள்.

சில பிள்ளைகள் போவதற்குத் தயங்கினார்கள். அவர்களுக்குப் பொருளாதாரப் பிரச்சினை பின்னணியாக இருந்தது. சபீனா முன்னின்று வசதியான பிள்ளைகளுடன் கதைத்தாள். தோழியர் பலர் உதவினார்கள். சபீனாவுடன் நிமேஷிகாவும் சுலக்ஷிகாவும் தோழிகளின் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். பல பெற்றோர்களிடம் கதைத்தார்கள். இல்லாதவர்களுக்கு உள்ளவர்கள் உதவினார்கள். சபீனாவும் நிமேஷிகாவும் முன்னின்று

பாடுபட்டார்கள். வெற்றி கண்டார்கள். அன்று மாலை சந்தோசத்தில் ஆடிப்பாடினார்கள்.

அறுபது பிள்ளைகளும் சுற்றுலா செல்வதற்குரிய ஏற்பாட்டை சபீனாவும் நிமேசிக்காவும் செய்தார்கள். பிள்ளைகள் சுற்றுலா செல்லும் கனவில் மிதந்தார்கள். ஆசிரியர்கள் ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டனர். பாடசாலை அதிபரின் அறிவித்தல் ஒலிபரப்பாகியது.

“நாளை அதிகாலை ஆறுமணிக்குச் சுற்றுலா செல்பவர்கள் புறப்பட வேண்டும். எல்லாரும் ஐந்தரை மணிக்கே கல்லூரியில் நிற்கவேண்டும்”. அதிபரின் கட்டளை பிறந்தது. அதிபர் மேரி திரேசா கண்டிப்பானவர். அதேவேளை மிகவும் அன்பானவர். பிள்ளைகளைப் புரிந்தவர். வரலாறு ஒரு சுவையான பாடம். மனிதர்களின் வாழ்க்கை முறைகளை நமக்கு விளக்குவது.

பொழுது புலருமுன் பாடசாலை கலகலத்தது. பஸ் வந்து நின்றது. மங்களேஸ் ரீச்சர் தன்னிடம் இருந்த பெயர்ப்பட்டியலைப் பார்த்தார். சபீனாவின் கையிலும் பெயர்ப்பட்டியல் இருந்தது. வந்தவர்களின் பெயர்களைப் பதிந்தாள். அறுபது மாணவியரும்

சரியான நேரத்துக்கு வந்து விட்டார்கள். ஐந்து ஆசிரியர்களும் வந்து விட்டார்கள். இன்னும் பத்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன.

அதிபர் வந்தார். பிள்ளைகளை அழைத்தார். ஆசிரியர்களும் சூழநின்றனர். “கல்விச் சுற்றுலா முக்கியமானது. நீங்கள் வகுப்பில் கற்றவற்றை நேரில் கண்டறியப் போகிறீர்கள். உங்கள் பயணம் நல்லபடியாக நிறைவேற வாழ்த்துகிறேன். பஸ்சில் ஏறுங்கள். ஆசிரியர்கள் துணையாக இருப்பார்கள். அங்கே பார்த்தவற்றைத் தவறாது குறிப்புக் கொப்பியில் குறித்துக் கொள்ளவேண்டும். இங்கு வந்ததும் உங்கள் பிரயாண அனுபவங்களை எழுதி வகுப்பாசிரியரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். அவர்கள் ஊடாக எனக்கு வந்து சேரும். கவனமாகப் போய் வாருங்கள்”. ஆசிரிவதித்தார். கையசைத்து வழியனுப்பி வைத்தார்.

வாகனம் இரைந்து திருகோணமலையில் இருந்து புறப்பட்டது. கண்டிவீதியால் சென்றது. பிரயாணம் சந்தோசமாக குதூகலித்தது. ஆட்டமும் பாட்டமுமாகக் கலகலத்தது. கவனமாக இடங்களைப் பார்த்தார்கள். நாலாம் கட்டைச் சந்தி வந்தது. புதிய கச்சேரிக் கட்டிடம் எட்டிப்பார்த்தது. புதியதொரு நகரம் உருவாகியுள்ளதை

அவதானித்தார்கள். “ஏய் இதுதான் மங்கிபிறிஜ்.” நிமேஷிகா சத்தமிட்டாள். “குரங்குப் பாலமா? எங்கே பார்ப்போம்”. சத்தமிட்டவாறு விதுசாலி எழும்பினாள்.

“நீ எழும்பமுதல் அது போய்விட்டது. அடுத்து வருது பாலம்போட்டாறு. அதையாவது பார்.” மாதங்கி சிரிப்போடு கிண்டலடித்தாள். தம்பலகாமம் போய் கந்தளாய் நகர் எட்டிப் பார்த்தது. நகரைத் தாண்டியதும் கந்தளாய் குளம் வந்தது. குளக்கட்டில் பஸ் நின்றுது. எல்லோரும் இறங்கி நின்று பார்த்தார்கள்.

மேற்குப் புறமாகக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை தண்ணீரின் பிரவாகம். கிழக்காக பச்சைப் பச்சேலென பரந்து கிடக்கும் வயற்பரப்பு. ஆதிகால மன்னர்கள் செயற்பாடுகளை வியந்தார்கள். அணைக்கட்டைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அதன் துருசியைப் பார்த்தார்கள். அதன் வேலைப்பாடுகள் வியப்பில் ஆழ்த்தியது. இக்குளத்தை பிரித்தானிய கவணர் 1870ல் புனருத்தாரணம் செய்துள்ளார். அதற்கான கல்வெட்டைப் பார்த்தார்கள்.

குளக்கட்டில் ஒரு சிலை தெரிந்தது. “இவர்தான் அக்ரபோதி மன்னன். இக்குளத்தைக் கட்டியதாகச் சொல்கிறார்கள்”. பார்த்துவிட்டு கிருசாந்தி சொன்னாள். குளத்தைக் கட்டிய மன்னரின் சிலையை உற்று நோக்கினார்கள். அவர்களுக்குக் கவலையாக இருந்தது.

“ரீச்சர்! இந்தப் பெரிய குளத்தைக்கட்டிய மன்னரின் சிலையைப் பாருங்கள். பாவமாக இருக்கிறது. மன்னர் இப்படியா இருந்திருப்பார்?. மகாபராக்கிரம பாகுவின் சிலையைப் பாருங்கள்.

எவ்வளவு கம்பீரம் அந்த முகத்தில் தெரியும். இச்சிலை பஞ்சத்தில் அடிபட்டவர் போலல்லவா இருக்கிறது”? சபீனா மனந்தாங்காமல் கூறினாள். ஆசிரியர்கள் பதில் கூறவில்லை.

சிலையைச் சுற்றிநின்று பார்த்தார்கள். குளக்கட்டில் இருந்து படம் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

குளம் அமைப்பதற்கான இடம் பற்றிய கலந்துரையாடல் நடந்தது.

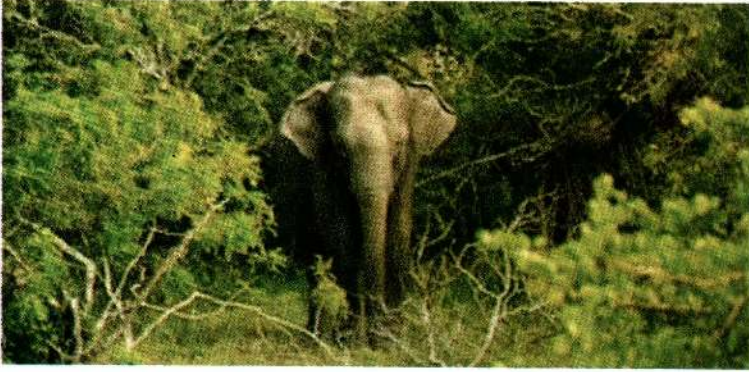
“இந்தப் பிரதேசத்தின் அமைப்பைப் பாருங்கள். குளம் அமைந்தபகுதி உயரமாக உள்ளது. மலைகள் இயற்கையாக அரணாக உள்ளன. இந்த இடம் அணையிடப் பொருத்தமானதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஏனென்று சொல்லமுடியுமா”? வசந்தி ரீச்சர் வினவினார்.

“இரண்டு மலைத்தொடர்களை இணைப்பதற்கு இதுதான் பொருத்தமான இடம். இங்கு அணையிட்டதால் பதிவாக உள்ள வயற்பரப்புக்குத் தண்ணீர் பாயும்”. சுலக்ஷிகா பதில் கூறினாள்.

“கந்தளாய்க் குளத்தைப் பாருங்கள். கடல்போல் காட்சிதருகிறது. பிரமாண்டமான குளம்.” வசந்தி கூறினார். எல்லோரும் கந்தளாய்க் குளத்தை ஒருமுறை பார்த்தார்கள்.

“சரி இனிப்புறப்படுவோம். வாகனத்தில் ஏறுங்கள்”. மங்களேஸ் ரீச்சரின் கட்டளை வந்தது. ஏறிக்கொண்டார்கள்.

பஸ் புறப்பட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கந்தளாயில் இருந்து ஹபறணை வரை பஸ் ஆடாமல் அசையாமல் பறந்தது. “புதிதாகப் போடப்பட்ட 'காப்பற்' வீதி” விதுசாலி வீதியை எட்டிப் பார்த்துச் சத்தமிட்டாள். நகரத்தில் வாழ்பவர்களுக்குப் பசுமையான காடு கண்களைப் பறித்தது. இருபறமும் பச்சைப் பச்செலென்று கவர்ந்து இழுத்தது. வளைவுகள் நிமிர்த்தப்பட்டிருந்தன. காட்டுக்குள் யானைகள் நிற்கும் பாருங்கள். மிதுனா சத்தமிட்டாள். அனைவரின்

கண்களும் காட்டுப்பக்கம் பாய்ந்து தேடின. “அதோ பாருங்கள். யானை” கிருசங்கா சத்தமிட்டாள். புதருக்குள் யானை நின்றது. சாரதி பஸ்ஸை நிற்பாட்டினார். பிள்ளைகள் பார்த்தார்கள். யானை அப்படியே நின்றது. “ஹாய் நமக்கு யானை 'போஸ்' கொடுக்கிறார்.” சபீனா சத்தமிட்டாள். கொல்லென்று சிரித்தார்கள். பஸ் தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

வாகனம் ஹபறணை நகரைத் தாண்டிச் சென்றது. சுற்றுலாப் பயணிகள் யானைச் சவாரி செய்வதைப் பார்த்தார்கள். ஆற்றிவு

படைத்த மனிதன் எவ்வாறெல்லாம் செயற்படுகிறான்.

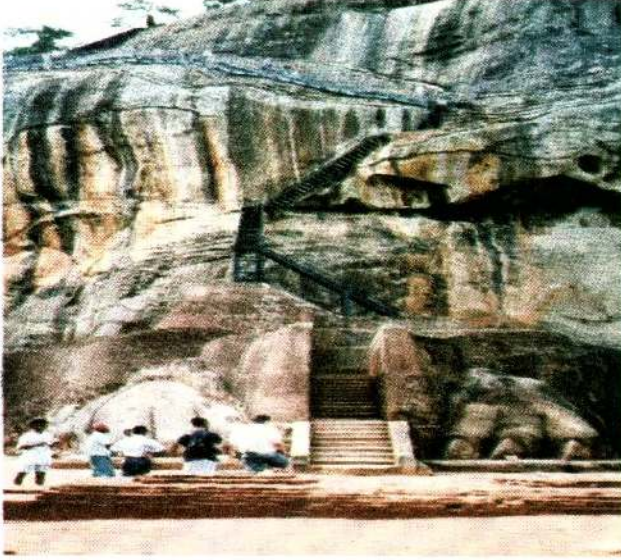

“உருவத்திலும் பலத்திலும் பெரியது யானை. யானையைக் கொண்டு தனது தேவைகளை நிறைவு செய்கிறான். உல்லாசப் பயணிகள் யானையில் ஏறிச்சவாரி செய்கிறார்கள். அதற்காகப் பணத்தையும் செலவு செய்கிறார்கள். யானையில் பயணிப்பது அவ்வளவு சந்தோசத்தைக் கொடுக்கிறதா”? சுலக்ஷிகா வியந்தாள். கண்டி வீதியில் சென்ற வாகனம் இடப்பக்கமாகத் திரும்பியது.

சிகிரியாவை நோக்கி பஸ் விரைந்தது. தூரத்தே சிகிரியா தெரிந்தது. “அதோ சிகிரியாக் குன்று தெரிகிறது.” சுலக்ஷிக்கா சந்தோசத்துடன் சத்தமிட்டாள்.

சிகிரியாவைப் பார்ப்பதற்காக மக்கள் திரண்டிருந்தனர். பஸ் அரைக் கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. எல்லோரும் இறங்கிக் கொண்டார்கள். வேண்டிய பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள். ஐந்து குழுக்களாகப் பிரிந்தனர். பன்னிரெண்டு

பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர். சிகிரியாக் குன்றில் ஏறத்தொடங்கினார்கள்.

சிங்கத்தின் பாதங்கள் மட்டும் சுமார் அறுபது அடிகள் உயரமானவை. பாதங்களின் மத்தியில் உள்ள படிக்கட்டுக்கள் ஊடாக ஏறி நடந்தார்கள். படிக்கட்டுக்களின் அமைப்பைப் பார்த்தார்கள். “அற்புதமான படைப்பு. எவ்வளவு துல்லியமாக அமைத்துள்ளார்கள்.” சபீனா வியந்தாள். மேலே செல்லச் செல்லக் குளிர் தழுவிக்கொண்டது. காற்றுப் பலமாக வீசியது.

படிக்கட்டுக்களின் ஓரமாக இருந்த இரும்புக் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி நடந்தார்கள். இரும்பு வேலிகளைப் பிரித்தானியர் அமைத்துள்ளனர்.

“ஹேய்! அங்கே பாருங்கள்.

குளவிக் கூடுகள். சத்தம் போடவேண்டாம். எச்சரிக்கைப் பலகை உள்ளது”. சபீனா எச்சரித்தாள். அமைதி நிலவியது. குளவிக் கூடுகள் தொங்கின. அதைத்தாண்டிச் சென்றார்கள். ஓவியங்கள் சுவரில் தென்பட்டன.

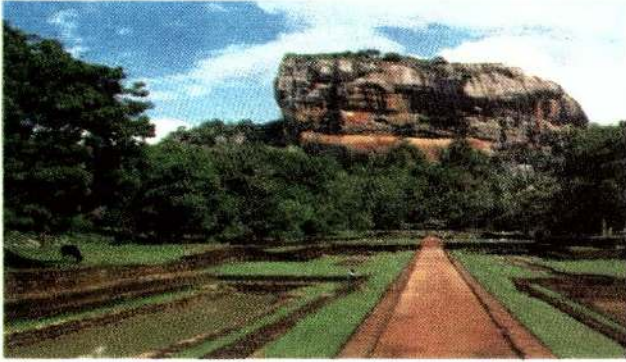

எத்தனை வகையான ஓவியங்கள்.

தேவலோகத்துக் கன்னிகைகள். எப்படி இத்தனை ஓவியங்களையும் வரைந்தார்கள்.? எவ்வகையான நிறங்களைப் பயன் படுத்தினார்கள்.? நினைக்கவே அதிசயமாக இருந்தது.

“ரீச்சர்! இந்த நிறங்களை எப்படிப் பெற்றார்கள்”?. சுலக்ஷிகா வினவினாள். “இவை யாவும் இயற்கையான சாயங்கள். மரங்களின் பட்டைகளில் இருந்து பெறப்பட்டவை. நமது முன்னோர்கள் மிகவும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள். பலவற்றைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள். அவர்களது வாழ்க்கைமுறைகள் பற்றிச் சொல்வதுதான் வரலாறு”. மங்களேஸ் விளக்கினார்.

சிகிரியா ஓவியங்களைப் பார்த்து ரசித்தார்கள். அப்படியே குன்றின் உச்சிக்கு வந்துவிட்டார்கள். மாணவியர் உச்சியில் நின்று சுற்றிவர நோட்டம் விட்டார்கள்.

நிமேஷிகா கல்லிருக் கையில் அமர்ந்தாள். “கவனியுங்கள்.! நான்தான் காசியப்ப மன்னன். எனது அப்சரஸ் மாது சபீனா. அவர் ஆடுவார். எங்கே ஆடுங்கள் பார்ப்போம்.” ஆணையிடுவதுபோல் பாவனை செய்தாள்.

சபீனா அப்சரஸ் கன்னிபோல் பாவனை செய்தாள். சுலக்ஷிகா பாடினாள். தோழிகள் சேர்ந்து ஆடினார்கள். சபீனாவின் ஆட்டம் அனைவரையும் கவர்ந்தது. “சபீனாவின் ஆட்டம் அற்புதம்.” மங்களேஸ் ரீச்சர் பாராட்டினார். சபீனா மாணவியரைக் கண்காணித்தாள். அவர்களை நேரந்தாழ்த்தாது இயங்கவைத்தாள். ஆசிரியர்களுக்குப் பக்கத்துணையாக இயங்கினாள்.

குன்றின் உச்சியில் நின்றார்கள். சுற்றிவரப் பார்த்தார்கள். அற்புதமான காட்சி. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை சிகிரியாவின் அழகுக் காட்சி. திட்டமிட்ட வடிவமைப்புக் கொண்ட கட்டமைப்பு. காசியப்பனின் கலாரசனையை நினைத்துப் பிரமித்தார்கள்.

அற்புதமான காட்சிகளைப் படமெடுத்தார்கள். நண்பகல் உணவினைச் சந்தோசமாக உண்டார்கள். சுற்றிப் பார்த்தார்கள். நேரம் போனதே தெரியவில்லை. “சரி. பார்த்தது போதும். தகவல்களைச் சேகரித்தீர்களா”? மங்களேஸ் ரீச்சர் வினவினார். பிள்ளைகள் களைத்திருந்தார்கள்.

புறப்படும் நேரம் வந்தது. பஸ் நிற்கும் இடத்துக்கு வந்தார்கள். சபீனாவும் சுலக்ஷிகாவும் பெயர்ப் பட்டியலை சரிபார்த்தார்கள். நிமேஷிகா எண்ணிப் பார்த்தாள். மாதங்கியையும் சகானாவையும் காணவில்லை. மங்களேஸ் ரீச்சருக்குப் பகீரென்றது. எல்லோர் கண்களும் தேடின. சபீனாவும் சுலக்ஷிகாவும் சிகிரியாப் படிக்கட்டுகளில் தாவி ஓடினார்கள்.

இன்னுமொரு பாடசாலையைச் சேர்ந்த மாணவியர்களும்

ஆசிரியர்களும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். மாதங்கியும் சகானாவும் வேறு படிக்கட்டுகளால் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் தான் உயிர் வந்தது.

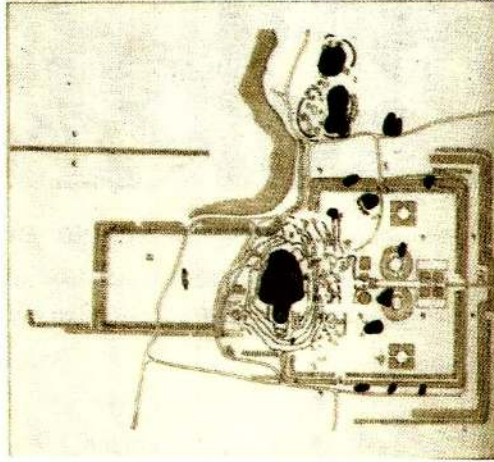

மாதங்கியையும் சகானாவையும் கண்டதும் விரைந்து வரும்படி சத்தமிட்டார்கள். கையோடு கூட்டிக் கொண்டு விரைந்தார்கள். விரைந்து வந்து ஏறிக்கொண்டார்கள். மங்களேஸ் ரீச்சர் சபீனாவின் துணியைப் பாராட்டினார்.

எல்லோரும் ஏறிக்கொண்டதும் பஸ் புறப்பட்டது. சிகிரியாவுக்குக் போகும்போது இருந்த உற்சாகம் இப்போது இல்லை. எல்லோரும் களைத்திருந்தார்கள். என்றாலும் சிலர் ஆடிப்பாடினார்கள். சபீனா பாடினாள். நிமேஷிகாவும் சுலக்ஷிகாவும் ஆடினார்கள். பாடசாலையை அடையும்போது இருட்டிவிட்டது. எல்லாப் பிள்ளைகளையும் அவரவர் பெற்றார் வந்து அழைத்துச் சென்றார்கள். இறுதியாக சபீனா பாயிஸா ஆசிரியையுடன் சென்றாள். நிமேஷிகாவும் சுலக்ஷிகாவுடன் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

4

அன்றும் வழமைபோல் பாடசாலை தொடங்கியது. அதிபர் வகுப்புக்களைப் பார்வையிட வந்தார். வகுப்பைப் பார்த்ததுமே அதிசயப்பட்டார். சிகிரியாவின் வரைபடம் சுவரில் தொங்கியது.

சிகிரியாவின் அமைவிடம் அற்புதமாக இருந்தது. தாங்கள் எடுத்த படங்களைக் காட்சிப்படுத்தி இருந்தார்கள். காசியப்பனைப் பற்றிய வினாக்களுக்கு மாணவியர் பதிலளித்தனர். அதிபருக்குச் சந்தோசம். அவர் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டார். மாணவியர் குதூகலித்தார்கள்.

இரண்டு கிழமைகள் உருண்டோடி விட்டன. நிமேசிக்காவின் மனதில் கவலை. அவளுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. சபீனா பாடசாலைக்கு வரவில்லை.

“ஏன்; சபீனா பாடசாலைக்கு வரவில்லை? காரணமும் சரியாகத் தெரியவில்லை. இன்றைக்குப் போய் விசாரிக்க வேண்டும்”. மனதில் நினைத்துக் கொண்டாள்.

வழமைபோல் பாடம் தொடங்கியது. நிமேஷிகாவின் கண்கள் சபீனாவின் இருக்கையை நோட்டம் விட்டன. அடிக்கடி சபீனா ஏன் பாடசாலைக்கு வருவதில்லை? தொடர்ந்து இருகிழமைகளாக வரவில்லையே. அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மனதில் குழப்பம்.

சபீனாவின் இருக்கை வெறுமையாக இருந்தது. சபீனா இல்லாதது பெரும் கவலையைக் கொடுத்தது. அவளால் சரியாகச் செயற்பட முடியாதிருந்தது. தனது தோழியரில் சபீனா முக்கியமானவள்.

சபீனாவின் புன்னகை தவழும் முகம் காட்சியாகியது. சபீனா இரு கிழமைகளாகப் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அது நிமேஷிகாவின் மனதைக் கவலையில் ஆழ்த்தியது.

சபீனா இரு கிழமைகளாகப் பாடசாலைக்கு வரவில்லை.

சபீனாதான் அவர்களது வகுப்பின் தலைவி. எல்லோரிடமும் அன்பாகப் பழகுவாள். அனைவரது கவனமும் அவள்மேல் இருந்தது. மிகவும் கெட்டிக்காரி. எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக இயங்குவாள். ஆசிரியர்களின் நல்மதிப்பைப் பெற்றிருந்தாள். அதிபரின் அன்புக்கும் பாத்திரமாகியிருந்தாள். அவள் இல்லாமல் வகுப்புக் கலகலப்பை இழந்திருந்தது. சபீனாவின் இனிமையான சுவாவம் நிமேசிக்காவின் மனதில் பட்டாம் பூச்சியாகப் பறந்தது.

மங்களேஸ் ரீச்சர் வகுப்பினுள் நுழைந்தார். மாணவியர் எழுந்து காலை வணக்கம் சொன்னார்கள். அவர் வகுப்பை ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டார்.

“ஏன் சபீனா பாடசாலைக்கு வரவில்லை?”

மங்களேஸ் ரீச்சர் கேட்டார். பதில் யாருக்கும் தெரியவில்லை.

“நீங்கள் யாராவது விசாரித்தீர்களா? பாவம். சபீனா... அவளுக்குச் சுகமில்லை. உங்களுக்குத் தெரியாதா?” கவலையோடு கூறிவிட்டுப் பாடத்தைத் தொடங்கினார். பாடம் முடிந்ததும் வகுப்பில் சலசலப்பு.

வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்குக் கவலை தொற்றிக் கொண்டது. சபீனாவைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும்.

“இன்றைக்குச் சபீனா வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். போவோமா?” நிமேஷிகா தனது நண்பிகளுக்குச் சொன்னாள். அவர்களும் சம்மதம் தெரிவித்தார்கள். பாடங்களில் சரியாகக் கவனம் செல்லவில்லை. திட்டமிட்டார்கள். பாடசாலை விடமட்டும் காத்திருந்தார்கள்.

பாடசாலை முடிவதற்கான மணியொலித்தது. அதனைத்

தொடர்ந்து பாடசாலைக் கீதம் காற்றில் பரவியது. நிமேஷிகா அவசரமாக வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். விரைந்து வீடு சென்றாள்.

வீடு சென்றதும் உடையை மாற்றினாள். உடலைக் கழுவிக்கொண்டாள். அம்மா உணவைப் பரிமாறினார்.

“என்ன முகம் வாடிக்கிடக்கு”? அம்மா விசாரித்தார். “அம்மா சபீனாவுக்குச் சுகமில்லை. அவள் இருகிழமையாகப் பாடசாலைக்கு வரவுமில்லை. அதுதான் கவலையாய்க் கிடக்கு. வகுப்புப் பிள்ளைகள் போய்பார்க்க போறாங்க. நானும் போகயோசிக்கிறன்.”. அம்மாவிடம் சொன்னாள்.

“இதுக்கென்ன யோசனை. சரி போய் பார்த்து வா” அம்மா அனுமதி கொடுத்தார். அவளுக்குப் பசியில்லை. அம்மாவுக்காகச் சிறிது சாப்பிட்டாள். நினைவெல்லாம் சபீனா நிறைந்திருந்தாள். அவளது உருவம் அடிக்கடி வந்துபோயிற்று. அவளுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. தாங்கள் படித்த குறிப்புக் கொப்பிகளை எடுத்துக் கொண்டாள்.

நேரம் மூன்று மணி. சுலக்ஷிகாவின் வீடு எதிர்ப்பக்கத்தில் இருந்தது. வெளியில் வந்து சுலக்ஷிகாவை அழைத்தாள். வீட்டுக்குள் ஓடிவந்தாள்.

“ சுலக்ஷி! இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்தாய்.? இன்னும் வெளிக்கிடவில்லையா? நேரம்போகுது”. சத்தமிட்டாள். சுலக்ஷிகா அவளை இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் எதிர்பார்க்கவில்லை. “இதோ நான் தயார். சரி வா போவோம். சைக்கிளில் போவோம். என்ன? அப்போதுதான் கெதியாகப் போகலாம்.” கூறிக்கொண்டே சைக்கிளைத் தள்ளினாள்.

இருவரும் சேர்ந்து புறப்பட்டார்கள். தெருவெல்லாம் தூசி. முகத்தில் துணியைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள். நிமேஷிகா சைக்கிளை மிதித்தாள். சுலக்ஷிகா பின்னால் கரியரில் இருந்தாள். விதுசாலி ஒருபுறமிருந்து சைக்கிளில் வந்தாள். சைக்கிள்கள் அன்னை திரேசா கல்லூரியை அடைந்தன. அன்னை திரேசா கல்லூரி வாசலில் சைக்கிள்கள் தரித்தன. பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மிதுனாவும் சங்கரியும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்கள். “வாங்க இப்படியே சபீனா வீட்டுக்குப் போவோம்.” நிமேஷிகா சைக்கிளில் ஏறியவாறே கூறினாள். சபீனாவின் வீடு உப்பு வெளியில் இருந்தது. நான்கு கிலோமீற்றர் தூரம் போகவேண்டும்.. சைக்கிள்கள் புறப்பட்டன. ஒரு ஊர்கோலம்போல் தெரிந்தது.

5

சபீனாவின் வீட்டுப் படலை திறந்தே கிடந்தது. மெதுவாக உள்ளே நுழைந்தார்கள். அறைக்கதவும் திறந்தே கிடந்தது. எட்டிப் பார்த்தார்கள். சபீனா சோர்ந்து வாடிக்கிடந்தாள். அவளது கண்கள் மூடியபடி இருந்தன. உறக்கத்தில் இருந்தாள். சபீனாவைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தார்கள்.

“இரு கிழமைகளுக்குள் எவ்வளவு வாட்டம்.” அவளைக் குழப்பவில்லை. அறைக்கு வெளியே வந்தார்கள். மௌனமாகக் கவலையோடு நின்றார்கள். அவர்களது கண்கள் கலங்கின. கண்ணீர் நிறைந்து வடிந்தது. கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டார்கள். சபீனாவின் தாய் ஆமினா வந்தார். “வாங்கம்மா. சபீனா நித்திரை. இப்படி இருங்க”

பிள்ளைகளை வரவேற்றார். ஆமினா எல்லோருக்கும் தேநீர் கொடுத்தார். அவர்களோடு அளவளாவினார்.

“சபீனாவுக்கு என்ன சுகமில்லை”? நிமேஷிகா ஆமினாவை விசாரித்தாள்.

“சபீனாவுக்குக் காய்ச்சல் வந்தது. மருந்தெடுக்க ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிச் சென்றோம். டாக்டர் பரிசோதித்தார்.” ஆமினாவின் கண்களும் குளமாகின. கண்ணீர் பொலபொலத்து வடிந்தது.

“இப்படி வருமென்று ஆருக்குத் தெரியும். கண்டி ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பினார்கள். அங்கே மருந்தெடுத்தோம். மாதமொருமுறை

கண்டிக்குப் போய்வந்தோம். சபீனாக்கு ஒப்பரேசன் செய்யவேணுமாம். மூன்றுலெச்சம் வேணுமாம்”.

ஆமினா அழுதழுது கூறினார். கலக்ஷிகாவும் விதுசாலியும் குசினிக்குள் புகுந்தார்கள். தாங்கள் கொண்டுவந்த ஹோர்லிக்ஸைத் தயாரித்தார்கள். சபீனாக்குக் கோப்பையில் கொண்டுவந்தார்கள்.

“மூன்றுலெச்சத்துக்கு எங்க போவது? அந்த அல்லாஹ்தான் வழிகாட்டவேணும்.” பெருமூச்சோடு சொன்னார்.

“உம்மா யார் வந்திருக்காங்க”? சபீனாவின் குரல் ஒலித்தது. தோழிகள் அறையினுள் ஓடிச் சென்றார்கள். தனது தோழிகள் வந்திருப்பதைக் கண்டாள்.

சபீனாவின் வாடிக்கிடந்த கண்கள் பிரகாசித்தன. வரண்டு போய்க்கிடந்த முகத்தில் மலர்ச்சி பொங்கியது.

“ஹாய்! எப்ப வந்தீங்க.. சந்தோசமாக இருக்கு”. சபீனா முகம்மலர்ந்தாள்.

“சபீனா எப்படி இருக்கிறது? களைப்பாக இருக்கிறதா”? நிமேஷிகா அருகில் இருந்து உரையாடினாள்.

“களைப்புத்தான். உங்களைக் கண்டதும் களைப்புப் பறந்துவிட்டது”.

சபீனா சிரிக்க முயன்றாள்.

“சபீனா! இந்தாங்க குடியுங்க” கொடுத்தார்கள். சபீனா பொய்க்கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

“ஏய்... எங்கட வீட்டுக்கு வந்து எனக்கு நீங்க ஹோரலிக்ஸ் தாறீங்களா? உம்மா இவங்களுக்கு குடிக்க ஏதும் கொடுத்தீங்களா?” சபீனா களைப்போடு கேட்டாள்.

“அம்மா நல்லாக் கவனிச்சாங்க. நீங்க ஓய்வெடுங்க. மருந்து குடிச்சீங்களா”? பரிவோடு கேட்டார்கள்.

“அதுக்குக் குறைவு இல்லை. ஆனால் அடிக்கடி காய்ச்சல் வருது. படிக்கவேணும். பாடசாலைக்கும் வரமுடிவதில்லை. அதுதான் கவலை”. கவலையோடு கூறினாள்.

“பாடங்களை நாங்க சொல்லித் தருவோம். பாடக்குறிப்புக்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இதோ இருக்கிறது”. சுலக்ஷிகா நீட்டினாள்.

சபீனா புன்சிரிப்போடு வாங்கிக் கொண்டாள். குறிப்புக் கொப்பிகளைப் புரட்டினாள். கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“சந்திரிகாவும் அவளது தோழிகளும் வருவார்கள். தாங்கள் படிக்கிறதைச் சொல்லித் தருவார்கள். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அவர்களும் வருவார்கள்” சபீனா கூறினாள்.

“சந்திரிகா சிங்களமீடியம். எப்படி உங்களுக்குச் சொல்லித்தருவாள்”,? சங்கரி வினவினாள்.

“மொழிதான் வித்தியாசம். பாடங்கள் ஒன்றுதான். சந்திரிகாவுக்குத் தமிழ் தெரியும். தமிழில் விளங்கப் படுத்துவாள். கேட்டுக்கொள்வேன். பக்கத்தில்தான் வீடு”. சபினா விளக்கினாள்.

“சபீனா உங்களுக்கு நல்ல சுகம் வரும் பாடசாலைக்கு விரைவில் வருவிங்க. ஆண்டவன் கைவிட மாட்டார். எங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டு. நாங்கள் இறைவனிடம் பிரார்த்திக்கிறோம்.” தோழிகள் சபீனாவின் கைகளைப் பிடித்தபடி கூறினார்கள். சபீனா உணர்ச்சிகளின் பிணைப்பில் திளைத்தாள்.

“சபீனா! என்ன? பிரண்ட்ஸ் எல்லாரும் வந்திருக்காங்க. ஹரித்தட்ட சந்தோஷாய். பார்க்க மனதுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கு”. மெல்லிய குரல் ஒலியுடன் சந்திரிகா வந்தாள்.

“இது சந்திரிகா. எனது தோழி. எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டில்தான் இருக்கிறார். பழகுவதற்கு இனிமையானவள். சிங்கள மகா வித்தியாலயத்தில் பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கிறாள்”.

அவளை சபீனா தனது நண்பிகளுக்கு அறிமுகப் படுத்தினாள். சந்திரிகா புன்னகைத்தாள். தோழிகளுடன் உரையாடினாள். பாடசாலைக் கல்வி பற்றி உரையாடல் தொடர்ந்தது. மூன்று மொழிகளையும் கலந்து பேசினார்கள். ஆளையாள் புரிந்து கொண்டார்கள்.

“சபீனா உங்க தோழிகள். நல்லவங்க. இல்லையா?”
சந்திரிகா சிரிப்போடு சொன்னாள்.

“சபீனாவின் தோழிகள் சந்திரிகாவுக்கும் தோழிகள்தானே”.
சந்திரிகாவின் கைகளைப் பிடித்தபடி நிமேஷிகா சொன்னாள்.
சந்திரிகா நிமேஷிகாவின் கைகளை பற்றிப் பிடித்தாள்.
பலநாட்கள் பழகிய தோழிகளைப் போல் பேசினாள்.

“சபீனாவை கொஞ்சம் சந்தோசமாக இருக்க வைப்போம். என்ன”? சுலக்ஷிகா மூலையில் சாய்த்திருந்த கரம்போடைக் கொண்டு வந்தாள். ஒழுங்கு செய்தாள். சபீனா மெதுவாக சாய்ந்திருக்க முயற்சித்தாள். தோழிகள் உதவினார்கள். சபீனாவுக்குப் பாடனராக சந்திரிகா இருந்தாள். நிமேஷிகாவும் சுலக்ஷிகாவும் சோடியானார்கள்.

‘அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்’. எல்லோரின் கண்களிலும் கண்ணீர். அவர்களுக்கு என்ன பேசுவதென்று புரியவில்லை. ஆளையாள் பார்த்தபடியே நின்றார்கள். அவர்களிடம் இனவேற்றுமைகள் இல்லை. சமயபேதங்கள் இல்லை. மனித உள்ளங்கள் மட்டுமே இருந்தன.

நிமேஷிகா நன்றாகக் கரம் விளையாடுவாள். குறிபார்த்து காய்களை. நகர்த்துவாள். இன்றைக்கு அவளது திட்டம் வேறாக

இருந்தது. சபீனாவை வெல்ல வைக்கவேண்டும். அவள் சிரித்தால் போதும். சபீனாவால் அவ்வளவு உற்சாகமாக விளையாட முடியாதிருந்தது. எனினும் தோழியரின் மனங்களை முறிப்பதற்கு அவள் விரும்பவில்லை. சபீனா இலகுவாக நகர்த்துவதற்காக காய்களை ஒழுங்குபடுத்தினாள். அடிப்பதுபோல் குறிதவறும்படி நகர்த்துவாள். சபீனா அதனைப் புரிந்து கொண்டாள்.

“நிமேஷி! என்ன இன்டைக்கு டல்லா இருக்கிறாய். நல்லா விளையாடு”. என்றாள். சபீனாவை வெல்ல வைத்தார்கள். சபீனா சிரித்தாள். அதைத்தானே தோழிகள் எதிர்பார்த்தார்கள். நேரம் விரைந்தது. புறப்படத் தயாரானார்கள். சபீனாவிடம் விடைபெற்று வெளியில் வந்தார்கள்.

“உங்கள் எல்லோரையும் சந்தித்தது சந்தோசம்.” ஓடோடி வந்து சந்திரிகா வழியனுப்பி வைத்தாள். ஆமினா படலைவரை வந்து வழியனுப்பினார். ஆமினாவிடம் நிமேஷிகா ஏதோ குசுகுசுத்தாள். அவரும் தலையசைத்தார்.

6

காலை பாடசாலை கலகலத்தது. ஆனால் பத்தாம் வகுப்பு மட்டும் சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. பாடம் தொடங்கியது. பாடத்தில் கவனம் செல்வதாயில்லை. மெதுவாக நிமேஷிகா எழுந்தாள். “ஏக்ஸ்கியூஸ் மி மிஸ்” கூறியவாறே மங்களேஸ் ரீச்சரிடம் வந்தாள். நேற்று நடந்ததை எடுத்து விளக்கினாள்.

“மிஸ்! சபீனாவுக்கு ஒப்பரேசன் செய்யவேண்டுமாம். அதற்குரிய பணம் இல்லையாம். தாமதித்தால் சபீனாவின் உயிருக்கே ஆபத்தாம். சபீனாவின் அம்மா வந்திருக்கிறா.”. நிமேஷிகா விம்மலோடு ஒப்புவித்தாள்.

மங்களேஸ் பாடம் நடத்துவதை நிறுத்தினார். அப்படியே விக்கித்துப் போய்நின்றார்.

“எங்கே சபீனாவின் அம்மா”?

நிமேஷிகாவிடம் கேட்டார். அவள் சபீனாவின் அம்மா நிற்கும் இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள். மங்களேஸ் ரீச்சர் வகுப்பைவிட்டு வெளியில் வந்தார். பெற்றோர்கள் சந்திக்கும் அறைக்கு விரைந்தார். அங்கு ஆமினா காத்திருந்தார்.

அவர் சபீனாவின் நிலையை வளக்கிக் கூறினார். மங்களேஸ் அதிர்ந்து போனார்.

“சபீனாக்கு அந்த வருத்தம் வந்திருக்கக் கூடாது. என்ன செய்வது? எல்லாம் ஆண்டவன் சோதனைதான்”.

அவரது கண்கள் பனித்தன. ஆமினாவைத் தேற்றி அனுப்பினார்.

மங்களேஸ் வகுப்பறைக்கு வந்தார். அவர் முகம் வாடிக்கிடந்தது. நடந்ததை அறியவேண்டும். பிள்ளைகளின் மனதில் ஆர்வம் எழுந்தது.

“ரீச்சர் மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாம்.”?

நிமேஷிகா எழுந்து கேட்டாள்.

“அதுதான் யோசிக்கிறேன். அதிபரிடம் கதைக்க வேண்டும். அவர் ஏதாவது வழி கூறுவார்” மங்களேஸ் ரீச்சர் சொன்னார்.

“ரீச்சர்! சபீனா எங்கட வகுப்பு. எங்களுடன் படிக்கிறார். நாங்கதான் உதவவேணும். நாங்க வகுப்பில் தீர்மானித்து விட்டோம். வழியும் தெரியும். மூன்றுலட்சம் என்ன? ஐந்துலட்சமும் மாணவர் உலகம் நினைத்தால் சேர்க்கமுடியும். அதிபரின் அனுமதிதான் தேவை. அதை நீங்க பெற்றுத்தரவேண்டும். நாங்கள் இன்றே இயங்கப்போகிறோம்”. நிமேஷிகா விளக்கினாள். மங்களேஸ் ரீச்சருக்கு ஆச்சரியம். அவரது மனதில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. பிள்ளைகளின் துணியைக் கண்டு பூரித்தார்.

“இப்பவே அதிபரிடம் கதைக்கிறேன்”. சொல்லிக் கொண்டு அதிபரின் அறையை நோக்கிச் சென்றார்.

சபீனாவைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டதும் அதிபர் விக்கித்துப் போனார்.

“எனக்கு இதுவரை தெரியாமல் போய்விட்டதே. வாங்க இதைப்பற்றிப் பிள்ளைகளோடு கதைப்போம்.” கூறியவாறே வகுப்பை நோக்கி விரைந்தார். பிள்ளைகளுக்கு ஆச்சரியம். அதிபர் தங்கள் வகுப்புக்குள் வருவதைக் கண்டு கொண்டார்கள். மனதுக்குள் பயமும் புகுந்து கொண்டது. வணக்கம் கூறி

வரவேற்றார்கள்.

“நமது மாணவி ஒருவருக்கு உடல்நலமில்லை. அவருக்கு அறுவைச் சிகிச்சை அளிக்க வேண்டும். மூன்று லட்சம் ரூபா தேவை. என்ன செய்யலாம்.? உங்களிடம் திட்டமிருந்தால் கூறுங்கள்”.

அதிபர் மேரி திரேஸா கூறிவிட்டு மாணவியரைப் பார்த்தார். சற்றுநேரம் அமைதி நிலவியது.

நிமேஷிகா, சுலக்ஷிகா, விதுசாலி, மிதுனா, சங்கரி மெதுவாக எழுந்தார்கள். நிமேஷிகா விபரித்தாள்.

“மடம்! எங்களுக்கு உங்கள் உதவிதேவை. சபீனாவின் உடல்நலக் குறைவையிட்டு எழுதிய கடிதம் வேண்டும். அதனை விபரித்து அதற் குத் தேவையான நிதியையும் குறிப்பிடுங்கள். எங்களது நோக்கத்தையும் எழுதித்தந்தால் உதவியாக இருக்கும். நாங்கள் மிகுதியைப் பார்த்துக்

கொள்ளுவோம். எங்கள் தோழியைக் காப்பாற்றும் நிதியைத் தேடிவிடுவோம்.”

பணிவாகத் தனது கருத்தை முன்வைத்தாள். அதிபர் அதிசயமாகப் பார்த்தார். அவருக்கு நம்பிக்கையில்லை. சற்று யோசித்தார். மங்களேஸ் ரீச்சருடன் அளவளாவினார்.

“ரீச்சர்! என்ன செய்யலாம்.”

“பிள்ளைகள் சொல்வதுபோல் செய்தால் நல்லதாகப் படுகிறது.” மங்களேஸ் பிள்ளைகளின் வேண்டுகோளை முன்வைத்தார். “சரி.

அவர்களது இஸ்டப்படி செய்வோம்”. கடிதத்தைத் தயார் செய்து கொடுக்கச் சம்மதம் தெரிவித்தார்.

“நாமும் ஏதாவது செய்யலாமா என்று யோசிப்போம். வாங்க என்னோடு”. மங்களேஸ் ரீச்சரை அலுவலகத்துக்கு அழைத்தார். அதிபரைத் தொடர்ந்து மங்களேஸ் ஆசிரியர் பின்சென்றார்.

மாணவியரிடையே சலசலப்பு ஏற்பட்டது. பலர் வருந்தினார்கள். “பாவம் சபீனா..எப்படித் தாங்குவாள்.”

சிலர் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது பாடசாலை விடும்நேரம் வந்தது. மணியொலித்தது. மங்களேஸ் ரீச்சர் வந்து நிமேஷிகாவை அழைத்தார். அவள் கையில் கடிதத்தைக் கொடுத்தார்.

“படித்துப் பார். நான் அவசரமாகப் போகிறேன்”. கூறிக்கொண்டே வெளியில் போனார். நிமேஷிகா கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தாள். அவள் சொன்னதுபோலவே அதிபர் எழுதியிருந்தார். அத்துடன் சபீனாவின் புகைப்படத்தையும் இணைத்திருந்தார். சந்தோசத்துடன் மனதால் நன்றி சொன்னாள்.

“இப்போதிருந்தே நாங்கள் நிதி திரட்டும் கடமையில் இறங்கப் போகிறோம். யார் யார் பங்கு கொள்ளப்போகிறீர்கள்”. நிமேஷிகா

வகுப்பில் கேட்டாள்.

“நாங்கள் எல்லோரும்”. பலர் முன்வந்தார்கள்.

“எல்லோரும் ஐந்து குழுக்களாகுவோம். ஒரு குழுவில் ஐந்து பேர் போதும்” என்று தீர்மானித்தார்கள்.

“நாளைக் காலை நமது திட்டம் தொடங்கும். பாட சாலையில் இருந்து புறப்படுவோம்”. ஒரு குழு பாடசாலைகளுக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டது. ஒரு குழு அரச திணைக்களங்களுக்குச் செல்வதெனத் தீர்மானித்தனர். ஒரு குழு அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களுக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டார்கள். ஒரு குழு வீடுகளுக்குச் செல்வதெனக் கூறினார்கள். ஒரு குழு கடைகளுக்குச் செல்வதெனத் தீர்மானித்தார்கள். பாடசாலை இடைவேளை நேரத்தில் போவது நல்லது. ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தார்கள்.

“சரி இப்போது வீட்டுக்குப் புறப்படுவோம். பின்னேரம் சபீனாவைப் பார்க்கச் செல்வோம். சரியாக நாலுமணிக்குச் சபீனா வீட்டில் சந்திப்போம்”. கூறிக்கொண்டு வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

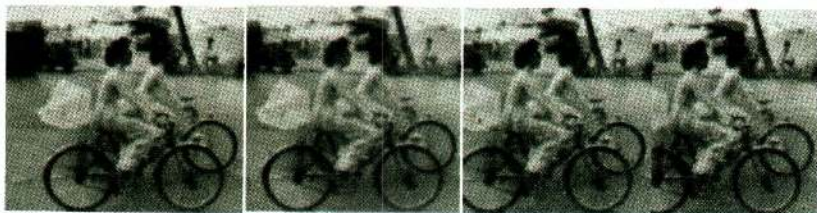
மாலை நான்கு மணிக்கு நிமேசிக்கா புறப்பட்டாள். நிமேஷிகாவைத் தொடர்ந்து சுலக்ஷிகா சென்றாள். அன்னை திரேசா கல்லூரியில் தேர்ழியர்கள் ஒன்று கூடினார்கள். சைக்கிள்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உப்பு வெளியை நோக்கி விரைந்தன. அவர்கள் மனங்களில் சபீனாவின் உருவம் பவனிவந்தது. அவர்கள் சிகிரியாவுக்குச் சுற்றுலா போனதை நினைத்துப் பார்த்தார்கள்.

7

உப்பு வெளி வீதியில் சைக்கிள்கள் விரைந்தன. நிமேஷிகா மௌனமாக வந்தாள். “என்ன நிமேஷிகா யோசனை”? மாதங்கி அமைதியைக் குழப்பினாள்.

“எவ்வளவு சந்தோசமாக இருந்தோம். சபீனாவுக்கு இப்படி ஆகிவிட்டதே. அதுதான் யோசிக்கிறேன்”. நிமேஷிகா கவலையுடன் பதிலளித்தாள். அவர்களின் சைக்கிள்கள் விரைந்தன.

சபீனாவின் வீடு வந்தது. சைக்கிள்கள் வேலியோரம் நின்றன.

மெதுவாக உள்ளே சென்றார்கள். ஆமினா பிள்ளைகள் வருவதைக் கண்டு கொண்டார். சபீனா படுக்கையில் இருந்தாள். மிகவும் வாடிக்கிடந்தாள். “எவ்வளவு துடிதுடிப்போடு இருப்பவள் இன்று வாடிக்கிடக்கிறாள். பார்ப்பதற்குக் கவலையைக் கொடுக்கிறது.” தோழிகள் கூறிக்கொண்டார்கள்.

“சபீனாக்கு இப்போது எப்படி இருக்கிறது”? சத்தமிடாது மெதுவாகக் கதைத்தார்கள்.

“உரத்துக் கொண்டுதான் போகிறது”. ஆமினா கண்ணீரோடு கூறினார்.

“அடுத்த கிழமை ஒப்பரேசன் செய்யவேண்டும். பணத்துக்கு என்ன செய்வதென்றுதான் யோசனை”. ஆமினா கவலை தோய்ந்த

முகத்துடன் கூறினார்.

“அம்மா கவலைப்படாதீர்கள். ஒப்பரேசனுக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நாங்கள் உரிய பணத்தைச் சேர்த்துத் தருவோம்.” சுலக்ஷிகா உறுதியளித்தார்.

“உம்மா! சத்தம் கேட்கிறது. யார் வந்திருக்கிறார்கள்.” சபீனா மெதுவாகச் சத்தமிட்டாள்.

“உங்கட பிறன்ஸ்தான்”. ஆமினா கூறுமுன் உள்ளே சென்றார்கள்.

“ஏன் அங்கேயே நிற்கிறீர்கள். வாங்க”. அழைத்தாள். “உன்னைக் குழப்பக்கூடாது என்றுதான் வெளியில் நின்றோம்.” நிமேஷிகா பதிலளித்தாள். அதே நேரம் சந்திரிகாவும் வந்தாள். எல்லோரும் சேர்ந்திருந்து கதைத்தார்கள். சபீனாவால் முன்போல் நிமிர்ந்திருக்க முடியவில்லை. அதிக நேரம் பேசவும் முடியாதிருந்தது. இதனைத் தோழியர் புரிந்து கொண்டனர்.

“சபீனா! இப்படிக்கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டு கதையுங்கள்.” அவளைச் சாய்ந்திருப்பதற்கு உதவினார்கள்.

“முன்போல் என்னால் நடக்கமுடியாது. கழிவறைக்கு நடந்து போகமுடியாது. படிப்பதற்கு மேசைக்கும் செல்லமுடியாது. கஸ்டமாக இருக்கிறது.” கவலையோடு சபீனா கூறினாள். எல்லோர் கண்களிலும் கண்ணீர்.

“நிமேஷிகா! ஒரேயடியாகக் கட்டிலில் படுக்கவும் முடியாது. இருந்து வாசிக்கவும் முடியாது பெரிய சோதனையாக இருக்கிறது”. சபீனா அழாக்குறையாகக் கூறினாள். அவள் இப்படிக்கூறியதே கிடையாது. நிமேஷிகாவுக்கு அழுகை பொத்துக் கொண்டு வந்தது. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். மாதங்கி அழுதே விட்டாள். சுலக்ஷிகா சபீனாவைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விட்டாள்.

“சபீனா நாங்கள் 'வீல் செயார்’ தேடப்போகிறோம். கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுண்டு அதில் நீங்கள் கழிவறைக்குச் செல்லலாம். அதில் இருந்தவாறே வெளியிலும் வரலாம்”. உறுதியுடன் சுலக்ஷிகா கூறினாள்.

சந்திரிகா கண்களைத் துடைத்தவாறே இருந்தாள். நிமேஷிகா தங்களது திட்டத்தை விளக்கினாள்.

“என்னால் உங்கள் எல்லோருக்கும் கஸ்டம் என்ன”? கலக்கத்தோடு சபீனா முனங்கினாள்.

“சபீனா! இதிலென்ன கண்டீம். எங்களுக்கு நீதான் முக்கியம். நீ சுகமாகிப் பாடசாலைக்கு வந்தால் போதும். அதற்காக நாங்கள் எதையும் செய்யத் தயாராகி விட்டோம்”. சுலக்ஷிகா நிதானமாகச் சொன்னாள்.

“நானும் எங்கட தோழிகளிடம் சொல்லியிருக்கிறன். நாளைக்கு நாங்களும் உங்களுடன் வரலாமா”? தயங்கியவாறே சந்திரிகா கேட்டாள்.

“கேட்கச் சந்தோசமாக இருக்கு. மாணவர்கள் நாங்கள் ஒற்றுமையாகச் செயற்படுவோம். இதனைத் தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிப்போம். கட்டாயம் வாங்க. ஒருகிழமைக்குள் நாங்கள் எதிர்பார்க்கும் நிதியைச் சேர்த்து விடலாம்.” நிமேஷிகா சந்தோசத்துடன் சொன்னாள்.

“இந்தப் பிள்ளைகளால் முடியுமா? எப்படி இந்தப் பணத்தைச் சேகரிக்கப் போகிறார்கள்.”? பிள்ளைகளின் உரையாடலைக் கேட்டு ஆமினா மெய்மறந்து நின்றார். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள். வந்ததுபோலவே சென்றார்கள்.

வழிநெடுகிலும் சபீனாவின் நினைவுதான் மனங்களில் நின்றது. இருள் மெல்லக் கௌவிக் கொண்டு வந்தது. இருளுமுன் தங்களது வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

நிமேஷிகா கவலையுடன் வீட்டினுள் நுழைந்தாள். முகங்கால் கழுவிக்கொண்டாள். கடவுளை வணங்கினாள். சபீனாவுக்காக

மன்றாடினாள். பாடப்புத்தகங்களை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

“நிமேஷிகா என்ன? இன்றைக்குத் தேநீர் வேண்டாமா? இந்தா குடி”. அம்மா தேநீரைக் கொடுத்தார். நிமேஷிகாவின் போக்கில் மாற்றத்தைக் கண்டு கொண்டார். வந்ததுபோல் சென்றுவிட்டார். பாடப்புத்தகத்தினுள் சபீனாவே நிறைந்திருந்தாள். அவளால் படிக்க முடியவில்லை. எழுந்து வெளியில் வந்தாள்.

அப்பா முரளி அப்பொழுதுதான் வந்தார். அப்பா ஆறுதலாக இருக்கும்போது கதைக்கத் திட்டமிட்டாள். நிமேஷிகா அவருக்கு வேண்டிய உதவிகளை வழமைபோல் செய்தாள். அப்பா தேநீரை அருந்தியவாறு பத்திரிகையைப் புரட்டினார். “அப்பா எனக்கொரு உதவி தேவை. செய்வீர்களா”? என்றாள்.

“என்ன உதவி வேண்டும்.”? பத்திரிகையை மூடியவாறு கேட்டார். “அப்பா சபீனா என்னோடு படிக்கிறார். அவளுக்கு இப்போது உடல்நலமில்லை. அவளால் நடக்கமுடியாது. கட்டிலை விட்டு எழுந்து நடமாடவும் இயலாதுள்ளது. கழிவறைக்கும் போகமுடியாது. ஒரு 'வீல்செயர்' பெற்றுத் தரமுடியுமா”? அப்பாவின் பதில் அவளுக்கு ஆச்சரியத்தை ஊட்டியது. அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“பூ...இவ்வளவுதானா? எப்போது வேண்டும்”? அப்பா கேட்டார்.

“இப்போது என்றாலும் சரிதான்” நிமேசிக்கா பதிலளித்தாள். அப்பா யாருடனோ தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். விசயத்தை விளக்கினார். அவ்வளவுதான்.

“நிமேஷிகா புறப்படு. இப்போதே எடுத்துத் தருகிறேன். கொண்டு போய்க் கொடு” அப்பா சொன்னதும் மகிழ்ந்துபோனாள். சுலக்ஷிகாவை அழைத்தாள். இருவரும் ஆயத்தமானார்கள்.

நிமேஷிகாவின் வீட்டின்முன் ஆட்டோ வந்து நின்றது. அதில் சுழலும் 'வீல்செயர்' இருந்தது.

“நிமேஷிகா! இந்த ஆட்டோவிலேயே இருவரும் ஏறுங்கள். கொடுத்துவிட்டு இதிலேயே வாங்க.சரிதானே?

அப்பா ஆட்டோச் சாரதியிடம் கதைத்தார். ஆட்டோ சபீனாவின் வீட்டுக்குச் சென்றது.

'வீல் செயரை' வீட்டினுள் எடுத்துச் சென்றார்கள். சபீனாவுடன் சந்திரிகாவும் அவளது தோழியரும் இருந்தார்கள். சபீனாவை வீல்செயரில் மெதுவாக இருத்தினார்கள். சபீனா நன்றியுணர்வினால் விம்மினாள். அவளது கண்கள் கலங்கின. சுலக்ஷிகா சபீனாவின் கண்களைத் துடைத்து விட்டாள்.

“சபீனா எங்களுக்கு ஒன்றென்றால் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பீங்களா? இல்லையே. இப்போது நீங்கள்தான் எங்களுக்கு வேண்டும்.

கவலையை விடுங்கள்.” நிமேஷிகா கவலையை மறைத்தவாறே கூறினாள். உண்மையில் சபீனாவை இந்த நிலையில் பார்ப்பது வேதனையாகத்தான் இருந்தது. ஆமினா வந்து பார்த்தார். தனது மகள் வீல்செயரில் இருப்பதைக் கண்டு கண்கலங்கினார்.

அவருக்கு ஒரு பக்கம் கவலையாக இருந்தது. மறுபக்கம்

சந்தோசமாகவும் இருந்தது. சபீனா துடியாட்டம் மிக்கவள். அவள் நடக்கமுடியாமல் 'வீல்செயரில்' இருப்பது கவலையளித்தது. ஒரு 'வீல்செயர்' இல்லை என்ற குறையை இப்பிள்ளைகள் தீர்த்துவிட்டார்கள் என்பது சந்தோசத்தை அளித்தது. இனமத பேதமற்று சிறுமிகள் செயற்படுவது இன்னும் பெருமையாக இருந்தது. நாளைய வேலைத்திட்டத்தைச் சந்திரிகாவோடு கதைத்தார்கள். சபீனாவிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

'வீல்செயார்' கொடுத்த செய்தியை மங்களேஸ் ரீச்சர் அறிந்திருந்தார். அவருக்குச் சந்தோசம். அதனை அதிபரிடம் ரீச்சர் தெரிவித்து விட்டார். தமது மாணவியர் இனபேதமற்றுச் செயற்படுவதை நினைந்து அதிபர் நெக்குருகினார். 'தேவை கருதி பிறருக்கு உதவுதல் மிகச் சிறந்த சேவை' என்பதை அதிபர் ஒன்று கூடல்நேரத்தில் விளக்கினார்.

பாடசாலையின் இடைவேளையில் தோழிகள் கூடினார்கள். தாங்கள் திட்டமிட்டபடி குழுக்களானார்கள். அதிபர் கொடுத்த கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டனர். சந்திரிகா தனது தோழியர்களுடன் வந்து சேர்ந்தாள். ஒவ்வொரு குழுவிலும் இப்போது ஆறுபேர் இருந்தனர். மூவினத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள் தங்களோடு படிக்கும் தோழிக்கு உதவப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அரச திணைக்களங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களுக்குச் சென்றார்கள். பல கடைகளுக்கும் சென்றார்கள். தெரிந்தவர்களையும்

சந்தித்தார்கள். இரண்டு நாட்கள் கழிந்து விட்டன. சிறிய தொகையே சேர்ந்தது. நிறைவான முடிவு கிட்டவில்லை. எல்லோரும் வாடிப்போனார்கள்.

அன்று பின்னேரம் சபீனாவின் வீட்டுக்குப் போனார்கள். சபீனாவுக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள். சபீனா 'வீல்செயாரில்' அமர்ந்திருந்தாள். அதிலிருந்து படிப்பது சிரமமாக இருந்தது. மேசையில் இருக்கும் புத்தகங்களை எடுத்துப் படிப்பது முடியாத காரியமாக இருந்தது. இதனை தோழிகள் அவதானித்துக் கொண்டார்கள். பாடங்களையிட்டுக் கலந்துரையாடினார்கள். “சபீனா 'வீல்செயாரில்' இருந்து படிப்பது கஸ்டமாக இருக்கிறதா? மேசையோடு ஒட்டினாற்போல் இருந்தால் நல்லது. இல்லையா?” கேட்டார்கள்.

“கஸ்டந்தான். ஆனால் என்ன செய்வது. சமாளிக்க வேண்டியதுதான். கெதியாகச் சுகம் வந்தால் ஒன்றுந்தேவை இல்லை”. சபீனா தயங்கியபடியே சொன்னாள்.

“உம்மா கொஞ்சம் குடிக்கத் தண்ணீர் தாங்க” அம்மாவை அழைத்தாள். “சபீனா இதோ நாங்க எடுத்து வாறம்.” கூறிவிட்டு

நிமேஷிகா அடுக்களையில் நுழைந்தாள். சுலக்ஷிகாவும், சந்திரிகாவும் தொடர்ந்தார்கள். அங்கே ஆமீனா தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அம்மா சபீனா தண்ணீர் கேட்டவ. நாங்க தேநீர் தயாரிக்கிறோம். நீங்க தண்ணீரைக் கொடுங்கள்.”

சந்திரிகா கூறினாள். “எல்லாருக்கும் நான் தேநீர் தயாரித்து விட்டேன். நீங்களும் எடுங்க. இந்தாங்க. குடியுங்க. நான் சபீனாவுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கொண்டு போகிறேன்.” தேநீரைக் கொடுத்து விட்டு சபீனாவிடம் சென்றார்.

“சந்திரிகா நீங்க சபீனாவோடு இங்கே நில்லுங்க. நாங்க போய் முடிந்தால் ஒரு சுழல்கதிரை எடுத்திட்டு வருகிறோம். ஆறுமணிக்குள் வருவோம். இல்லாவிட்டால் நாளை பார்ப்போம். சபீனாவிடம் சொல்லவேண்டாம்”. கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

“சுழல்கதிரை எப்படிக்கிடைக்கும்”? சந்திரிகா கேட்டாள்.

“பிறருக்கு உதவும் நல்ல மனத்துடன் முயன்றால் கட்டாயம் கிடைக்கும். இல்லாவிட்டால் இப்போது கிடைத்த பணத்தில் ஒன்றை வாங்கிக் கொடுப்போம்”. சுலக்ஷிகா துணிவுடன் விளக்கினாள். சந்திரிகாவுக்கு மனதுக்குள் மத்தாப்பு. இவர்களைப் போன்ற தோழிகள் கிடைத்ததையிட்டு மகிழ்ந்தாள்.

தேநீரைக் குடித்தவாரே சபீனாவின் பக்கத்தில் போனார்கள்.

“சபீனா கவலையை விடுங்கள். விரைவில் சுகம் வரும்.

எப்போது மருத்துவ மனைக்குப் போகவேண்டும்.”? சுலக்ஷிகா கேட்டாள்.

“பணம் தான் தேவை. பணமிருந்தால் உடனே

போகவேண்டியதுதான். நாங்களும் முயற்சி செய்கிறோம். அவ்வளவு பெரிய தொகையை யாரால் புரட்டமுடியும்"? சபீனாவின் அம்மா வந்து கொண்டே கூறினார்.

“எங்களால் முடியும். எப்படியும் பெற்றுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.” நிமேஷிகா கூறினாள். 'சிறுபிள்ளை வேளாண்மை வீட்டுக்கு வராது' என்பார்கள். ஆனால் இப்பிள்ளைகளின் துணியைக் கண்டு ஆமினா பிரமித்துப் போனார்.

“ இப்போது நான்கு மணி. நாலரைக்குள் போகவேண்டும். சபீனா! எங்களுக்குக் கொஞ்சம் வேலையிருக்கு. பிறகு முடிந்தால் வருவோம். இல்லாவிட்டால் நாளை வருவோம். கவலைப்படாமல் படியுங்கள்”. நிமேஷிகாவும் சுலக்ஷிகாவும் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்கள். சந்திரிகா சபீனாவோடு பாடங்கள் பற்றிய கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டாள். கூடவந்த தோழிகளோடு விரைந்தார்கள்.

தோழிகள் வீடுகளுக்குப் போய்விட்டார்கள். சுலக்ஷிகாவும் நிமேஷிகாவும் நேரே திருமுகம் வேலைபார்க்கும் அலுவலகத்துக்குப் போனார்கள். அவர் 'மாற்றுவலுக் கொண்ட மாணவர்களுக்கு' உதவுபவர். அவர் சுழல்கதிரை இருப்பதாகக் கூறியிருந்தார். அதனை நினைவிற் கொண்டு சென்றார்கள். அலுவலக வேலைகள் முடியும் நேரம். அலுவலர்கள் ஒவ்வொருவராகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

திருமுகம் தனது வேலையில் ஆழ்ந்திருந்தார். அங்கிருந்த சிற்றூழியர் சாந்தனிடம் சேதியைச் சொன்னார்கள். திருமுகம் அவர்களைக் கண்டு கொண்டார். அறையை விட்டு வெளியே

வந்தார். “சுலக்ஷிகா வாங்க. அப்பா எப்படியிருக்கிறார்.? என்ன விசயமாக வந்தீர்கள்”? விசாரித்தார்.

“அங்கிள். எங்கள் வகுப்பில் படிக்கும் ஒரு பிள்ளை. பெயர் சபீனா. அவவுக்குச் சுகமில்லை. எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை. சரியான கெட்டிக்காரி. எங்கள் உயிர்த்தோழி. நாங்கள் பாடசாலை மாணவியர். இன மொழி சமய பேதமில்லாது வாழ்கிறோம். அவள் மிகக் கஸ்டப்படுகிறாள். இரண்டு கிழமையாகப் பாடசாலைக்கு வரமுடியாத நிலை. இருந்து படிக்க வசதியில்லை. எங்களுக்கு ஒரு சுழல்கதிரை தந்துதவ முடியுமா? நீங்கள் பார்த்தால் உடனேயே உதவிசெய்வீர்கள்.” பணிவாகச் சொன்னாள்.

“இதற்காகத்தானே நாங்கள் இருக்கிறோம். உங்களை எனக்குத் தெரியுந்தானே? சபீனா எங்கே இருக்கிறார்”? கேட்டார் “உப்பு வெளியில்.” கூறினார்கள்.

“சாந்தன் களஞ்சிய அறையில் உள்ள ஒரு சுழல்கதிரையை 'பிக்கப்' வாகனத்தில் ஏற்றுங்கள். சுரேசைக் கூப்பிடுங்கள். உப்பு வெளிக்குப் போய் வருவோம்”. கட்டளையிட்டார். ஒரு கடிதத்தைத் தயாரித்தார். “சுலக்ஷி! இதில் இருவரும் கையெழுத்துப் போடுங்க”. கொடுத்தார். வாசித்துப் பார்த்தார்கள். சந்தோசப்பட்டார்கள். கையெழுத்தைப் போட்டுக் கொடுத்தார்கள்.

“வாங்க போவோம். சபீனாவின் வீட்டைக் காட்டுங்கள். உங்கள் சைக்கிள்கள் இங்கேயே இருக்கட்டும். பிறகு வந்து எடுத்துக்

கொள்ளலாம்”. கூறினார்.

சாந்தன் சுழல்கதிரை பிக்கப் வாகனத்தில் ஏற்றினார். “சாந்தன் நீங்களும் வாங்க”. கூறிக்கொண்டு வாகனத்தில் ஏறினார். எல்லோரும் ஏறிக்கொண்டார்கள். வாகனம் விரைந்தது. வழியை நிமேஷிகா சுரேஸிடம் சொன்னாள். சபீனாவின் வீட்டு வாசலில் வாகனம் நின்றது.

சந்திரிகா வெளியே ஓடிவந்தாள். நிமேஷிகாவும் சுலக்ஷிகாவும் இறங்கி வந்தார்கள். திருமுகம் பின் தொடர்ந்தார். சாந்தன் சுழல்கதிரையை இறக்கிக் கொண்டு வந்தார். “சபீனா இவர் திருமுகம் சேர். உங்களுக்காக சுழல்கதிரை கொண்டு வந்துள்ளார்”. நிமேஷிகா அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். சந்திரிகா சுழல்கதிரையைக் கண்டதும் தோழிகளின் உள்ளங்களை மெச்சினாள். சபீனா எழுந்து கொள்ள முயற்சித்தாள்.

“ஏய்! விழுந்திடுவாய். அப்படியே இரு”. சந்திரிகா எச்சரித்தாள். சபீனாவின் கண்கள் பனித்து விட்டன. “சேர்! அப்படி இருங்கள் சேர். என்னால் எத்தனை பேருக்குக் கஸ்டம்”. சபீனா அழுதேவிட்டாள். நிமேஷிகா பக்கத்தில் போய் அவளைத் தேற்றினாள். சுலக்ஷிகா சுழல்கதிரையை நகர்த்தினாள். சபீனாவின் பக்கத்தில் கொண்டு வந்தாள்.

“சேர் இதனை சபீனாவிடம் நீங்களே கொடுங்கள்”. என்றாள். ஆமினா ஓடிவந்தார். அவரது கண்களிலும் கண்ணீர். தனது மகளுக்காக எத்தனை அன்புள்ளங்கள் இணைந்து செயற்படுகின்றன. எண்ணியெண்ணி நெக்குருகினார். “இந்த உதவும் உள்ளங்களுக்குக் கருணை காட்டு அல்லாவே” மனதுக்குள் வேண்டிக் கொண்டார்.

திருமுகம் சுழல்கதிரையை நகர்த்திச் சபீனாவின் கைகளில் ஒப்படைத்தார். தோழிகள் சபீனாவை மெதுவாக எழுப்பிச் சுழல்கதிரையில் இருத்தினார்கள்.

“சபீனா! நீங்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். உங்களுக்காக எத்தனை உள்ளங்கள் சேவைசெய்கின்றன. விரைவில் சுகமாகி பாடசாலை செல்வீர்கள்”. திருமுகம் வாழ்த்தினார்.

“நன்றி சேர்” கைசூப்பினாள். கண்கள் மடைதிறந்து கொண்டன. நிமேஷிகாவின் மனதில் சபீனா சுழல்கதிரையில் இருந்து படிப்பது போன்ற படம் விரிந்தது. விடைபெற்றுச் சென்றனர். அவர்களது வாகனம் மறையும் வரை சந்திரிகாவும் ஆமினாவும் வாசலில் நின்றார்கள்.

வாகனம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வழியில் நிதியுதவி பற்றிக் கதைத்தார்கள். திருமுகத்தின் அலுவலகத்தினுள் நுழைந்தது. இறங்கிக் கொண்டார்கள். “நாளையக்காலை சமூக சேவைத் திணைக்களத்துக்குச் செல்லுங்கள். அங்கே திரு.குலேந்திரன் இருப்பார். அவரிடம் கதையுங்கள். வழிபிறக்கும்.” வழியினைக் காட்டினார். சைக்கிள்களை எடுத்துக் கொண்டு வீடு புறப்பட்டனர்.

9

அதிகாலையிலேயே எழுந்து பாடசாலைக்கு விரைந்தார்கள். இரண்டு நாட்களில் தாங்கள் பெற்ற அனுபவங்களை மங்களேஸ் ரீச்சருடன் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அவர் பிள்ளைகளின் உழைப்பினை நினைந்தார். மனதினுள் அவர்களது ஆர்வத்தைப் பாராட்டினார். “ரீச்சர் இன்றைக்கு நாங்கள் மட்டுந்தான் போகிறோம். சமூக சேவைத் திணைக்களத்துக்குச் செல்லப் போகிறோம். இன்றைக்கு நல்ல முடிவோடு வருவோம். எங்களை வாழ்த்துங்கள்”. நிமேஷிகா எழுந்து நின்று கூறினாள்.

“எனது வாழ்த்துக்கள் எப்பவும் உண்டு. போய் வாங்க”. அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் நேரே அதிபரிடம் சென்றார்கள். அதிபரின் வாழ்த்தோடு விரைந்தார்கள். வெயில் வாட்டியெடுத்தது.

சமூகசேவைத் திணைக்களத்துக்குச் சென்றார்கள். கட்டிடம் பளிச்சென்று தெரிந்தது.

குலேந்திரன் அத்திணைக்களத்தின் பணிப்பாளர். சமூகசேவையில் நாட்டங் கொண்டவர். அவரைச் சந்திக்கச் சென்றார்கள். அவரும் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் வருவதை அவதானித்தார். தனது அறையைவிட்டு வெளியே வந்தார். “சேர்! நாங்க அன்னை திரேசா கல்லூரியில் இருந்து வருகிறோம். உங்களின் உதவி தேவை”.

நிமேஷிகா அவரிடம் அதிபரின் கடிதத்தைக் கொடுத்தாள். படித்தார்.

“நீங்கள் எந்தவகுப்புப் படிக்கிறீர்கள்”? கேட்டார். சொன்னார்கள். “உங்களைப் பார்க்கப் பெருமையாக இருக்கிறது. இந்தச் சிறுவயதிலேயே சமூகசேவையில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய நிதியைப் பெற்றுவிடுவீர்கள். எனது அலுவலகத்தால் முடிந்ததைத் தருகிறேன்”. முதலாவதாகப் பத்தாயிரம் ரூபாயை எழுதினார். பணத்தையும் நிமேசிக்காவின் கையில் கொடுத்தார். “இது போதாதுதான். எமது திணைக்களத்தினால் இவ்வளவுதான் செய்யலாம். ஆனால் இப்படியான காரியங்களுக்கு உதவப் பல நிறுவனங்கள் உள்ளன. அவர்களை இங்கு அழைத்துக் கதைப்போம்.” பிள்ளைகள் ஆளையாள் பார்த்தனர். நன்றிகூறி நிமேஷிகாவும் தோழிகளும் அவரது காலடியில் குனிந்து வணங்கினார்கள்.

“உங்களது பண்பு மாணவர்கள் அனைவரிடமும் வளரவேண்டும். நமது சமுதாயம் உயர்ச்சி பெறும். எழுந்திருங்கள். நான் சிலரிடம் கதைத்துப் பார்க்கிறேன். இப்படி இருங்கள்.” கதிரைகளைக் காட்டினார். மேசையில் இருந்த மணியை அழுத்தினார். சிற்றூழியர் சந்திரன் வந்தார்.

“சந்திரன்! இவர்கள் இந்த வெயிலுக்குள் களைத்து வந்திருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்குக் குடிக்க ஏதும் கொடுங்கள்”. கட்டளையிட்டார். சந்திரன் பிள்ளைகளைக் கணக்கெடுத்தார். ஆறுபேர் இருந்தனர். சந்திரன் எல்லோருக்கும் குளிர்பானம் வழங்கினார். கையில் எடுத்துக் குடிக்காமலேயே இருந்தார்கள். சந்திரிகாவும் இந்தக் குழுவிலேயே இருந்தாள். அவளுக்கு ஆச்சரியம். பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு இவ்வளவு வரவேற்பா?

“என்ன குடிக்காமல் இருக்கிறீர்கள். உங்கள் தோழிக்கு உதவி செய்யவேண்டும். உங்கள் களைப்பையும் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.” ஒரு சிரிப்போடு கூறினார். தனது அலுவலகத்தில் இருந்தவாறே பலருடன் தொடர்பு கொண்டார்.

“அது இல்லை சேர். நாங்கள் பாடசாலைப் பிள்ளைகள். எங்களை மதித்து, எங்களுக்கு இவ்வளவு கௌரவம் தாழீங்களே. அதுதான் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.” நிமேஷிகா பணிவாகக் கூறினாள்.

“இதிலென்ன ஆச்சரியம்? பெரியவர்கள் சிறியவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் நல்லனவற்றைப் பின்பற்றி நமது சமுதாயத்தைக் காப்பாற்றுவார்கள். நானும் உங்களைப்போல் பாடசாலையில் படித்தவன்தான். எனக்கு ஆசிரியர்களும் பெரியவர்களும் கற்றுத் தந்த பாடங்கள்தான் இவை. நல்லனவற்றை மாணவர்கள் பின்பற்றுவார்கள்”. புன்னகையுடன் விளக்கினார்.

“உங்கள் பெயர்களை நான் அறியலாமா”?

ஒவ்வொருவராகக் கூறினார்கள். சந்திரிகா சிங்களம், நிமேஷிகா,

சுலக்ஷிகா, கிருசங்கா தமிழ், மொனிக்கா பறங்கி, ஆயிஸா முஸ்லிம். அவருக்கு ஆச்சரியம். சபீனா முஸ்லிம் பிள்ளை. அந்த முஸ்லிம் பிள்ளைக்காக இவர்கள் பாடுபடுகிறார்கள். இந்தப் பிள்ளைகளிடம் எவ்வளவு பாசப்பிணைப்பு.? பெரியவர்களிடம் இந்த ஒற்றுமை இல்லையே. ஒற்றுமையாக இருந்தால் நமது நாடு சொர்க்கமாகிவிடும். மனதிலேயே நினைத்துக் கொண்டார்.

தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. நிசீவரைக் கையில் எடுத்தார். “ஹலோ குலேந்திரன் ஹியர்” குரல் கொடுத்தார்.

“சேர்! நான் சிரோமி. இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களில் உங்கள் அலுவலகத்தில் நிற்பேன். இன்னும் சிலர் வருவார்கள். முதலில் நாம் என்ன செய்யலாம் என்று பார்ப்போம். காத்திருங்கள்”. தொலைபேசியை வைத்தார். பிள்ளைகளைப் பார்த்தார்.

“ முதலில் குளிப்பானத்தைக் குடியுங்கள். உங்களைச் சந்திக்கச் சிலர் வருவார்கள். அதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கிறேன். அவர்களோடு கதைப்போம். அவர்கள் உதவுவார்கள். நீங்கள் கொஞ்சநேரம் இங்கேயே இருங்கள்”. உற்சாகத்துடன் உரையாடினார். அவர்களுக்குச் சந்தோசம். குடித்தார்கள்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் வாகனம் வந்து நின்றது. அதில் இருந்து சிரோமி இறங்கினார். குலேந்திரன் அவரை வரவேற்று மாணவிகளை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். சிரோமி அரசசார்பற்ற நிறுவனத்தின் முகாமையாளர். பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் முகமலர்ந்து புன்னகையை உதிர்த்தார். கலகலப்பாக உரையாடினார். “நிமேஷிகா யார்? சுலக்ஷிகா,

சந்திரிகா..” ஒவ்வொரு பெயராக விசாரித்தார். ஒவ்வொருவராக எழுந்து அறிமுகமானார்கள். எப்படி எங்களின் பெயரை இவர் அறிந்தார், அவர்களுக்கு எல்லாம் மர்மமாக இருந்தது. “சபீனாவுக்கு என்னவகையில் உதவலாம்? கூறுங்கள்”. சுலக்ஷிகா சபீனாவின் நிலையை விளக்கினாள். சந்திரிகா சபீனாவின் குடும்ப நிலையை விளக்கினாள். நிமேஷிகா சபீனாவின் கெட்டித்தனத்தைக் கூறினாள். மற்றவர்கள் சபீனாவின் குணநலங்களைச் சொன்னார்கள்.

சபீனாவைப் பற்றிய உரையாடல் தொடர்ந்தது. சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களின் உதவியைப் பெறுவோம். முடிவெடுத்தார்கள். தொலைபேசி உரையாடல் தொடர்ந்தது. பிள்ளைகள் தமது திட்டம் இவ்வாறு அமையும் என்று எதிர்பார்க்க வில்லை. வாகனங்கள் வந்து நின்றன. நான்கு அலுவலர்கள் வந்தார்கள். சபீனாவைப் பற்றிய கலந்துரையாடல் நடந்தது. விபரமாக எடுத்து விளக்கினார்கள்.

சபீனாவுக்கான மருத்துவச் செலவுத் தொகையை குலேந்திரன் பெற்று விட்டார். சிரோமிக்கு ஒரே சந்தோசம்.

சிரோமி வெளியே வந்தார். “நீங்கள் ஆறுபேரும் அதிர்ஸ்டக்காரர்கள். உங்கள் தோழியின் மருத்துவச் செலவை

நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வோம். உடனடியாக அவரை மருத்துவ மனைக்கு அனுப்புவோம். இப்படியே சபீனாவின் வீட்டுக்குப் போவோமா? ஒருமுறை பார்த்து விட்டு வருவோம்”. சிரோமி எல்லோர் முகத்தையும் பார்த்தார். வாடிக்கிடந்த முகங்கள் மலர்ந்து விட்டன.

குலேந்திரன் வெளியில் வந்தார். “உங்கள் சைக்கிள்கள் இங்கேயே நிற்கட்டும். எங்கள் வாகனங்களில் செல்வோம். வந்து சைக்கிள்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம். என்ன”? கேட்டார்.

“சேர் ஒருக்கா எங்கள் அதிபருக்குச் சொன்னால் நல்லது.” நிமேசிக்கா கேட்டுக் கொண்டாள்.

“ஓம் ... அதுக்கென்ன. சொல்வோம்”. கூறியவாறே தொலைபேசியை அழுத்தினார். எதிர்முனையில் மணியொலித்தது. நிசீவர் தூக்கப்பட்டது.

“ஹலோ .அன்னை திரேசா கல்லூரி. பிறின்சிபல்.. நான் குலேந்திரன் பேசுகிறேன்” அவர் தொடர்ந்தார். உங்கள் மாணவிகள் இங்கே என்னுடன் நிற்கிறார்கள். அவர்கள் மூலம் சபீனாவின் நிலைமையை அறிந்தோம். ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீங்க. மருத்துவச் செலவை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வோம். இப்போது உங்கள் மாணவியருடன் சபீனாவை பார்க்கப் போகிறோம். உங்களிடம் கூறும்படி நிமேஷிகா சொன்னார். அதுதான்...”

எதிர்முனையில் அதிபர் ஏதோ கதைத்தார்.

“அதற்கென்ன..ஆயத்தமாக இருங்கள். இப்போதே வருகிறோம்...எத்தனை பேர்”? கேட்டார். பதில் வந்திருக்க வேண்டும்.

“பரவாயில்லை. இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் வந்துவிடுவோம். சரி”. தொலைபேசியை வைத்தார்.

“சேர் .. அதிபரும் வாறாரா? அப்படியென்றால் நாங்க பாடசாலையில் போய் நிற்கிறோம். திரும்பி இங்கு வரத்தேவையில்லை”. சுலக்ஷிகா தெரிவித்தாள். “அதுவும் நல்லதுதான். சரி அப்படியே செய்யுங்கள்”. அவர் சம்மதித்தார். சந்தோசத்துடன் சென்றார்கள். மூன்று சைக்கிள்களும் பாடசாலைக்கு விரைந்தன.

அதிபர் மேரிதிரேசா அலுவலகத்தில் இருந்தார். பிள்ளைகள் அதிபரிடம் சென்றார்கள். “நீங்கள் அங்கிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். வந்துவிட்டீர்கள். ஏதும் பிரச்சினையா”?? புருவங்களை உயர்த்திக் கேட்டார். “அப்படி ஒன்றுமில்லை. திரு.குலேந்திரன் நீங்களும் வருவதாகக் கூறினார். நாங்கள் சைக்கிள்களைப் பாடசாலையில் வைத்துவிட்டு நிற்கிறோம். திரும்பி வரும்போது சைக்கிள்களை எடுப்பது இலகுதானே? என்று கூறி வந்துவிட்டோம்”. விளக்கினார்கள். “புத்திசாலிப் பிள்ளைகள்” அதிபர் சிரித்துக் கொண்டார்.

அதிபரின் கண்கள் புதியதொரு மாணவியைக் கண்டு கொண்டன. நிமேஷிகா புரிந்து கொண்டாள்.

“மடம் இது சந்திரிகா. சபீனாவின் தோழி. சிங்கள மகாவித்தியாலயத்தில் படிக்கிறார். சபீனாவின் வீட்டுக்குப்

பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கிறார்.”

அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். அதிபர் மகிழ்ந்து போனார். “எங்கள் கல்லூரி மாணவிக்கு சிங்கள மகாவித்தியாலயப் பிள்ளைகளும் உதவுகிறார்களா.? கேட்பதற்கு எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கிறது? இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நடக்கவேண்டும். 'கோட் ப்ளஸ் யூ'.” அதிபர் மேரி திரேசா வாழ்த்தினார். மங்களேஸ் ரீச்சரும் வந்து சேர்ந்தார். வாகனங்கள் அன்னை திரேசா கல்லூரியில் வந்து நின்றன.

திரு. குலேந்திரன் இறங்கி அதிபரிடம் வந்தார். “வாங்க சேர்” அதிபர் அவரை எதிர்கொண்டு வரவேற்றார். “போய்ப் பார்த்து விட்டு வருவோமா? வெளியில் அலுவலர்கள் நிற்கிறார்கள்”. விரைவு படுத்தினார். அதிபர் வாகனத்தை நோக்கி நடந்தார். மங்களேஸ் ரீச்சரும் மாணவியருடன் சென்றார். வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டார்கள். நிமேஷிகா வழியைக் காட்டினாள். வாகனம் சபீனா வீட்டுக்கு விரைந்தது.

எல்லோரும் இறங்கி வீட்டினுள் சென்றார்கள். ஆமினா வரவேற்றார். சபீனா படுத்திருந்தாள். அவளுக்குக் காய்ச்சலும் காய்ந்தது. வாடிப்போய்ப் படுத்திருந்தாள்.

அதிபரைக் கண்டதும் எழுவதற்கு முயற்சித்தாள். அதிபர் பக்கத்தில் சென்று அமைதிப்படுத்தினார். வந்தவர்களில் ஒருவர் டாக்டர். அவர் வெளிநாட்டவர். சபீனாவின் மருத்துவக் குறிப்புகளைப் பார்வையிட்டார். “நூ லேற்” என்றார். அவரது உதடுகள் பிதுங்கின. பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு விளக்கினார். திரு.குலேந்திரனுடனும் அளவளாவினார்கள். “இனிமேலும் தாமதிக்க முடியாது. இன்றே கொழும்பு அப்பலோ மருத்துவ மனைக்கு அனுப்புவோம்”. திரு.குலேந்திரன் ஆமினாவிடம் கூறினார்.

“சேர் எங்களுக்கு அங்கெல்லாம் அனுப்பி வைத்தியம் செய்ய வசதியில்லை. எங்கடவருக்கு ஒரு வேலையும் இல்லை. நாங்கள் ஏழைகள்”. அழுதவண்ணம் ஆமினா ஒப்புவித்தார். “அம்மா உங்கட சபீனாமேல் இந்தப் பிள்ளைகள் உயிரையே வைத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீர்கள். எல்லா ஏற்பாட்டையும் நாங்கள் கவனிப்போம். நான்கு மணிக்குப் புறப்படத் தயாராக இருங்கள். வாகன ஒழுங்குகளையும் செய்து விட்டோம்”. குலேந்திரன் விளக்கினார்.

அதிபரிடம் எல்லாவற்றையும் குலேந்திரன் விளக்கியிருந்தார். அதிபர் ஆமினாவிடம் விளக்கமாகச் சொன்னார். சிரோமி சபீனாவைக் கருணை பொங்கப் பார்த்தார். “உங்களுக்கு நல்ல சுகம் வர நாங்கள் எல்லோரும் பிரார்த்தனை செய்கிறோம். உங்களுக்கு நல்ல நண்பர்கள் கிடைத்துள்ளார்கள். அவர்கள் உழைப்பு வீண்போகாது. நாங்கள் கொழும்பில் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டோம். சரியா? தைரியமாகப் போய் வாருங்கள்” ஒரு சிங்களப் பெண் அழகு தமிழில் சொல்லும்போது எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கும். இப்படித்தான் சந்திரிகா

பேசுவாள். சபீனா சிரித்துக் கொண்டாள்.

“இவளுக்கு இந்தச் சிரிப்பு எங்கிருந்து வருகிறது. இவ்வளவு துன்பத்திலும் இவள் எவ்வாறு சிரிக்கிறாள்”. சந்திரிகா நினைத்துக் கொண்டாள். மருத்துவமனை செல்வதற்கு ஆமினா ஒத்துக் கொண்டார். எல்லோருக்கும் நன்றி சொன்னார். “சரியாக நான்கு மணிக்கு வாகனம் வரும். தயாராய் நில்லுங்கள். சபீனாவின் நலந்தான் முக்கியம்.” குலேந்திரன் கூறினார். அதிபர் சபீனாவின் பக்கத்தில் இருந்து அவளது தலையைத் தொட்டுத் தடவிவிட்டார். தோழிகள் பக்கத்தில் நின்றார்கள்.

“பயப்படாது போய் வா மகளே” அதிபர் சொல்லும்போது அவரது கண்கள் கலங்கிவிட்டன. உணர்ச்சியைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டார். மங்களேஸ் ரீச்சர் இளகிய மனம் படைத்தவர். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். சபீனா எல்லாவற்றையும் பார்த்து மௌனமாகி இருந்தாள். வந்தவர்கள் புறப்பட்டார்கள். சந்திரிகா மூன்று மணிக்கு வருவதாகக் கூறி சென்றாள்.

வாகனங்கள் நேரே அன்னை திரேசா கல்லூரிக்குச் சென்றன. அதிபரும் மங்களேஸ் ரீச்சரும் பிள்ளைகளோடு இறங்கினார்கள். வாகனத்தில் வந்தவர்களை அதிபர் கல்லூரிக்குள் அழைத்தார். “நேரம் போதாது. இன்னொரு நாளைக்கு வருகிறோம்” என்றார்கள். வாகனங்கள் சென்று விட்டன. அதிபர் மேரி திரேசா அப்படியே அலுவலகத்தினுள் சென்று சற்று நேரம் அமைதிகாத்தார்.

மங்களேஸ் பத்தாம் வகுப்பினுள் நுழைந்தார். அவரால் பேசமுடியவில்லை. ஒருபுறம் சபீனா பற்றிய கவலை ஆட்கொண்டு விட்டது. மறுபுறம் அவளை நோயிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காகப் பாடுபடும் பிள்ளைகள். தலையைப் பொத்திக் கொண்டு நின்றார்.

“ரீச்சர் இருங்கள்”. நிமேஷிகா கதிரையை இழுத்து அருகில் வைத்தாள். பிள்ளைகள் அப்படியே நின்றார்கள். வசந்தி ரீச்சர் பிள்ளைகளின் முன் நின்றார்.

“பிள்ளைகள் என்ன செய்ய யோசனை? சபீனாவைக் கொழும்புக்கு அனுப்பப் போகிறார்கள். நாங்கள் போய் வழியனுப்புவது நல்லது. சபீனாவின் மனம் சந்தோசப்படும். அதிபரிடம் அனுமதியைப் பெறுங்கள்”. வசந்தி வழிகாட்டினார்.

பிள்ளைகள் அதிபரிடம் சென்றார்கள். “மடம்!” நிமேஷிகா அழைத்தாள். அதிபர் தலையை நிமிர்த்தினார். “என்ன”? என்பதுபோல் விழிகளை உயர்த்தினார். “நாங்கள் அனைவரும் சபீனாவை வழியனுப்பப் போக எண்ணியுள்ளோம். அனுமதி வேண்டும்.” விண்ணப்பித்தாள்.

“அது நல்ல விசயம். நாலு மணிக்கு வாகனம் புறப்படும். அதற்குமுன் போகவேண்டும். விருப்பமானவர்கள் போய் வழியனுப்புங்கள். ஆசிரியர்களும் வருவார்கள். மங்களேஸ் ரீச்சரும் பாயிஸாவும் வருவதாகச் சொன்னார்கள். அவர்களுடன் சென்று வாருங்கள்.” அதிபரின் அனுமதி கிடைத்ததில் சந்தோசம்.

“எங்கள் அதிபர் எவ்வளவு இரக்க குணம் கொண்டவர். அவரது ஒத்துழைப்புக் கிடைக்காது விட்டால் சபீனாவுக்கு உதவி கிடைத்திருக்குமா”? நிமேசிக்கா தோழிகளுடன் கூறி வியந்தாள். “திருமுகம் சேர் சொன்னபடி திரு.குலேந்திரன் சேரைச் சந்தித்தபடியால் எல்லாம் நிறைவாக முடிந்தது. உதவும் உள்ளங்கள் நிறையவே உள்ளன. நாம்தான் அவற்றைக் கண்டு கொள்வதில்லை”. சுலக்ஷிகா நன்றியுடன் கூறினாள். பாடசாலை விடுவதற்கான மணியொலித்தது. அப்படியே வகுப்பறைக்குச் சென்றார்கள். பாடசாலைக் கீதம் பாடப்பட்டது. பாடசாலை முடிந்து பிள்ளைகள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். மங்களேஸ் ரீச்சர் மூன்று மணிக்கு வரும்படி கூறினார். விரைந்து வீடு சென்றார்கள்.

சரியாக மூன்று மணி. நிமேஷிகா சுலக்ஷிகாவோடு வந்தாள். தோழிகள் அனைவரும் வந்து விட்டார்கள். சைக்கிள்கள் பறந்தன. ரீச்சர்மாடும் சைக்களில்தான் சென்றார்கள். அவர்களது சைக்கிள்களை முந்திக் கொண்டு மனங்கள் சபீனாவிடம் சென்றன. “சபீனா சுகமாகி வந்துவிட வேண்டும். இறைவா அருள்புரி.” பிரார்த்தித்தார்கள்.

சந்திரிகா எதிர்பார்த்த வண்ணம் நின்றாள். அவளுடன் ஏனைய பாடசாலைகளின் பிள்ளைகளும் நின்றார்கள். சபீனாவின் வீடு பாடசாலையாக மாறிவிட்டதா? சந்திரிகாவின் தலைமையில் பிள்ளைகள் அணிவகுத்து நின்றார்கள்.

மங்களேஸ் ரீச்சரின் தலைமையில் அன்னை திரேசா கல்லூரிப்

பிள்ளைகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் பாடசாலைச் சீருடையில் வரவில்லை. சபீனாவின் அருகில் போய் ஆறுதல் கூறினார்கள். நிமேஷிகா சபீனாவைக் கட்டிக்கொண்டாள். சுலக்ஷிகா விம்மி அழுதாள். சந்திரிகா சபீனாவின் கைகளைப் பிடித்தபடி தேம்பினாள். “பிள்ளைகள் சபீனாவுக்கு நீங்கள் பக்க பலமாக இருக்கவேண்டும். சுகமாகி சபீனா வரவேண்டும். சிணுங்காமல் அவளுக்குத் தைரியம் கொடுங்கள்”. மங்களேஸ் ரீச்சர் அறிவுறுத்தினார்.

பிள்ளைகள் அமைதியானார்கள். ஆமினா கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் நின்றார். சரியாக நான்கு மணி. வாகனங்கள் வந்தன. திரு.குலேந்திரன், சிரோமி இன்னும் பலர் வந்திருந்தனர். நிமேஷிகாவும், சுலக்ஷிகாவும், சந்திரிகாவும்

'வீல்செயரில்' சபீனாவை இருத்தினார்கள். கிருசங்காவும், மாதங்கியும் சபீனாவின் உடமைகளை எடுத்தார்கள். தேவையான பொருட்களை ஆமினா எடுத்து வைத்திருந்தார். ஆயிஸாவும்

மொணிக்காவும் அவற்றை ஏற்றுவதற்கு உதவினார்கள். வாகனத்தில் ஏற்றினார்கள். சபீனாவையும், ஆமினாவையும் அம்புலன்ஸ் வண்டியில் ஏறச்சொன்னார்கள்.

நிமேஷிகாவும் சுலக்ஷிகாவும் சபீனாவின் 'வீல்செயரைத்' தள்ளி வந்தார்கள். சபீனா களைத்திருந்தாள். ஆனாலும் அவள் கவலையைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. புன்சிரிப்போடு இருந்தாள். அம்புலன்ஸ் வண்டியின் பின்புறக் கதவுகள் திறபட்டன. மெதுவாக சபீனாவை அம்புலன்ஸ் வண்டியில் ஏற்றினார்கள்.

“சபீனா எங்கள் வாழ்த்துக்கள். உங்களுக்காக இறைவனை மன்றாடுகிறோம். நீங்க சுகமாகி விரைவில் வர ஆண்டவனை வேண்டுகிறோம்”. கூறிக் கொண்டு கண்ணீர் மல்க பிள்ளைகள் அனைவரும் நின்றார்கள். “நிமேஷிகா நாமெல்லோரும் சேர்ந்து வரைந்த ஓவியத்தை மட்டும் கொண்டுபோகிறேன். ஏனென்றால் நமது நட்பு அந்த ஓவியத்தில் உள்ளது. சிகிரியா ஓவியம்போல்

இதுவும் எனது மனதைவிட்டு அகலாது. எனக்குப் பிரியமானது.” ஒரு புன்னகையுடன் கூறினாள். சபீனாவின் பிரிவு அவர்களை வாட்டி எடுத்து விட்டது.

“நிமேஷி! நான் பாக்கியசாலி. இந்தத் துயரை எனக்கு இறைவன் ஏன் தந்தான் என்று வருந்தியதுண்டு. ஆனால் அவன் இந்த நோயைத் தந்ததும் சோதனைக்காகத்தான். எனக்கு இன, மத, மொழி, சாதி பேதமில்லாது உதவும் உள்ளங்களைத் தந்துள்ளான். எல்லாப்புகழும் அந்த அல்லாவுக்கே. நான் உயிரோடு திரும்புவேன் என்பது நிச்சயமில்லை. ஆனாலும் உங்களை என்றும் மறக்க மாட்டேன். எனக்காக எத்தனைபேர் உழைத்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் எல்லோருக்கும் என் இதய நன்றிகள். நிமேஷி ! நான் வராவிட்டால் இந்த ஓவியம் திரும்பி நமது கல்லூரிக்கு வரும்.”. கண்ணீரோடு விம்மினாள். தோழியர் விம்மி அழுதார்கள்.

“நீ வருவாய். வரவேண்டும்” கூறியவாறே சந்திரிகா சபீனாவின் கண்களைத் துடைத்துவிட்டாள்.

அதிபர் மேரி திரேசா ஓடோடி வந்தார். “சபீனா போய்வா மகளே”. வாழ்த்தினார். சபீனா அதிபரின் கைகளைப் பற்றித் தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

“மடம் நான் ஏதும் தவறுகள் விட்டிருந்தால் என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்”. கண்ணீரோடு புலம்பினாள். “அழாதே சபீனா. உன்னைப்போல் நல்லதொரு மாணவியை அடைய எங்கள் கல்லூரி கொடுத்து வைத்துள்ளது. கர்த்தரின் வழி எதுவோ அதுதான் நடக்கும். விரைவில் சுகமாகி வருவாய்”. வாழ்த்தினார்.

ஆமினா அதிபரின் பக்கம் வந்தார். “மடம் உங்கள் பிள்ளைகள் எனது மகளுக்குச் செய்த உதவியை மறக்கமுடியாது. நாங்க போய் வருகிறோம்”. கண்ணீர் மல்க விடைபெற்றார். “ஆமினா இந்தாங்க. இதைச் செலவுக்கு வைத்துக் கொள்ளுங்க” ஒரு உறையைக் கொடுத்தார். “இது எனது பணமில்லை. நமது பிள்ளைகள் சேகரித்த பணம். சபீனாவுக்காகச் சேர்த்த பணம். சபீனாவை நல்ல படியாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்க”. அன்போடு கொடுத்தார். ஆமினா அதிபருக்கு நன்றி கூறினார்.

சபீனா சந்திரிகாவைப் பார்த்தாள். அவள் சபீனாவின் பக்கத்தில் வந்தாள்.

“சந்திரிகா.. நீ எனது உயிர்த்தோழி. நான் இல்லாட்டியும் நிமேஷிகாவும், சுலக்ஷிகாவும் மற்றத் தோழியரும் இருக்கிறாங்க. அவர்களை மறந்து விடாதே. நமது நாடு இன, மத, மொழியினால் பிரிந்துபோய்க் கிடக்கிறது. நாம் மாணவர்கள். நமக்குள் எந்தப் பேதங்களும் இல்லை. நமது உயிருள்ள வரை இதனைக் காப்பாற்றுவோம். எல்லோருக்கும் உதவுவோம்.” தனது கையை நீட்டினாள். சந்திரிகா சபீனாவின் கைகளைப் பற்றினாள். அப்படியே தனது கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். ‘அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாள்?’ அவளது கண்களில் இருந்து கண்ணீராறு ஓடியது.

குலேந்திரனும் சிரோமியும் வந்தார்கள். பெரியதொரு பிரியாவிடை போலத் தோன்றியது. “சபீனாவின் வீட்டில் ஏதும் விஷேசமோ”? விசயந்தெரியாத பலர் எட்டிப்பார்த்தனர். “சேர்! கொஞ்சம் நாங்கள்

பிந்திட்டம். இந்தப் பிள்ளையை ஒரு பத்து நாட்களுக்கு முன் அனுப்பியிருந்தால் காப்பாற்றியிருக்கலாம்.” சிரோமி கவலையுடன் கூறினார். அவருக்கும் கவலைதான். “என்ன செய்வது. நமக்கும் கடைசி நேரத்தில்தான் தெரிந்தது. நாமும் முயற்சி செய்து பார்ப்போம். அதிர்ஷ்டம் இருக்கலாம்”. முறுவலோடு உரையாடினார்.

குலேந்திரன் வந்து வாழ்த்தினார். “சபீனா உங்களுக்கு எல்லா வசதிகளும் செய்திருக்கிறோம். நேரத்துக்கு மருந்தைக் குடியுங்கள். விரைவில் சுகமாகும். வந்து உங்கள் நண்பர்களுடன் படிக்கலாம்.” புத்திமதி கூறினார்.

“எங்கள் நிறுவன உத்தியோகத்தவர்களும் உங்களுக்குத் துணையாக வருகிறார்கள். வேண்டிய உதவியைச் செய்வார்கள்”. சிரோமி சபீனாவின் தலையைத் தடவி வாழ்த்தினார். சந்திரிகாவின் அக்கா சர்மிளா வணங்கி வாழ்த்துக் கூறினார்.

“என்ன தவம் நான் செய்தேன். இத்தனை உள்ளங்களும் எனக்காக ஏங்குகின்றன”. சபீனா கண்களில் நன்றி கண்ணீராக வடிந்து கொண்டிருந்தது. நிமேஷிகாவும், சுலக்ஷிகாவும் சந்திரிகாவைக் கட்டியணைத்தார்கள். மூவரும் சபீனாவின்

நெற்றியில் முத்தமிட்டார்கள். தோழிகள் கண்ணீர் மல்கக் கைகளை அசைத்து நின்றார்கள். வண்டிகள் புறப்பட்டன. “சபீனா உங்களை எப்போது பார்க்கப் போகிறோம்?” பிள்ளைகள் அனைவரும் எதனையோ பறிகொடுத்த நிலையில் தவித்தார்கள்.

வண்டிகள் தொடரணியாகச் சென்றன. “எனது மகளுக்கு இப்படியொரு கூட்டமா”? ஆமினாவுக்குப் பெருமிதமாக இருந்தது. “உம்மா! எனக்கு நலமாகுமா? எனக்காக எத்தனை உதவும் உள் ளங்கள் உழைத்திருக்கின்றன. நிமேஷிகாவும், சுலக்ஷிகாவும், சந்திரிகாவும் எனது உயிர்த் தோழிகள். அவர்கள் இல்லாட்டி இவ்வளவு உதவியும் கிடைத்திருக்காது. அவர்களுக்காக ஆவது நான் உயிரோடு திரும்ப வேண்டும்” சபீனா உளறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“நீ ஆண்டவன் புண்ணியத்தில் சுகமாகிப் பாடசாலைக்குச் செல்வாய். கவலைப்படாமல் இரு”. ஆமினா அறிவுரை கூறினார். வாகனங்கள் புறப்பட்டன. 'வீல்செயர்' வீட்டுக்குள் முடங்கியது. தோழியர்கள் வேதனையில் ஆழ்ந்தனர். கண்ணீரைத் துடைத்தவாறே சென்றார்கள். பெருஞ்சுமை மனங்களை அழுத்துவதை உணர்ந்தார்கள்.

சபீனாவுக்குத்தான் தனது நோயின் கொடுமை தெரியும். எத்தனை நாள் இரவில் நித்திரை இல்லாது தவித்திருப்பாள். வலியினால் எவ்வாறெல்லாம் துடித்திருப்பாள். அவள் மனம் அழுது கொண்டிருந்தது.

அதிகாலை கொழும்பு மருத்துவ மனையில் அம்பியுலன்ஸ் நின்றது. சிரோமியின் அலுவலர்கள் வேண்டிய உதவிகளைச்

செய்தார்கள். ஆமினாவும் சபீனாவும் தங்குவதற்கு வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தார்கள். பொறுப்பாளர்கள் வந்தார்கள். சபீனாவை எடுத்துச் சென்று வாட்டில் சேர்த்தார்கள்.

டாக்டர்கள் வந்தார்கள். வழமையான பல பரிசோதனைகள் நடந்தன. உரிய மருந்துவகைகள் ஒழுங்காகக் கொடுபட்டன. ஒப்பரேசனுக்குரிய ஆயத்தங்கள் நடந்தன. சபீனா மருத்துவ மனைக்குச் சென்று பலநாட்கள் கடந்துவிட்டன.

அன்னை திரேசா கல்லூரியின் மணியொலித்தது. வகுப்புக்களில் பாடங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. பத்தாம் வகுப்பில் மட்டும் பழைய குதூகலம் எங்கேயோ ஒளிந்து கொண்டது. மாணவியர் உற்சாகமில்லாமல் செயற்பட்டனர்.

வகுப்புத் தொடங்கியதும் சபீனாவுக்காக மன்றாட்டம் நடக்கும். அவளது உடல் தேறிவருவதாக மங்களேஸ் ரீச்சர் கூறுவார். மாணவியர் கற்றற் செயற்பாடுகள் தொடரும். வகுப்பேற்றல் பரீட்சை தொடங்கியது. சபீனா வரவில்லை. மார்கழி விடுமுறையும் வந்தது. உற்சாகமில்லாது விடுமுறை கழிந்தது. திரு. குலேந்திரனிடம் மாணவியர் சென்றார்கள். அவரிடம் சபீனாவைப் பற்றி விசாரித்தார்கள்.

“டாக்டர்கள் நன்றாகக் கவனிக்கிறார்கள். நாங்கள் பிந்திட்டம். வருத்தம் முற்றிவிட்டது. கடைசி நேரத்தில்தான் சபீனாவை மருத்துவ மனையில் சேர்த்திருக்கிறோம். கொஞ்ச நாட்கள் எடுக்குமாம்”. விளக்கம் கொடுத்தார். கவலையோடு சென்றார்கள். விடுமுறை காலத்தில் தோழியர்கள் ஒன்றாகச் சேர்வது சாத்தியமில்லை. அதிரும் கல்லூரியில் இருக்கமாட்டார். ஆசிரியர்களும் விடைத்தாள் திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். கல்லூரி தொடங்கும் நாளை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

வானமுடைந்து மழைநீர் கொட்டியது. தொடர்மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. எங்கும் வெள்ளம் மடைதிறந்து பரவியது. தாழ்நிலப் பிரதேசங்கள் வெள்ளத்தில் மூழ்கின. அகதிகள் பாடசாலைகளில் நிறைந்திருந்தனர். சமைத்த உணவு

தேவையென ஒலிபெருக்கிகள் அலறின. சந்திரிகா சைக்கிளில் ஓடோடி வந்தாள். நிமேஷிகா அவளை எதிர்பார்க்கவில்லை. “நிமேஷிகா எங்கள் ஊரெல்லாம் வெள்ளம். சனங்கள் பாடசாலையில் இருக்கிறார்கள். சனங்களுக்கு நாங்க உதவவேண்டும். என்ன செய்வம்.” பதற்றத்தோடு சந்திரிகா கூறினாள்.

சலக்ஷிகாவை நிமேஷிகா அழைத்தாள். மழைக்கோட்டை எடுத்து மாட்டினார்கள். சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினார்கள். சனங்கள் தங்கியிருக்கும் சில இடங்களுக்குச் சென்றார்கள். அப்படியே சமூகசேவைத் திணைக்களத்துக்குச் சென்றார்கள்.

“உங்களுக்குச் செய்தி அனுப்பத்தான் நினைத்தேன். நீங்கள் வந்தது நல்லதாகப் போய்விட்டது. சமைத்த உணவு சேர்த்துள்ளோம். அவற்றைப் பங்கீடு செய்வதற்கு உதவுவீர்களா”? குவேந்திரன் கேட்டார். “அதற்காகத்தானே சேர் உங்களிடம் வந்திருக்கிறோம்”. சந்தோசத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

வாகனத்தில் உணவுப் பொதிகள் இருந்தன. ஏறிக் கொண்டார்கள். வாகனங்கள் மக்கள் தங்கியிருந்த இடங்களுக்குச் சென்றன. ஒரு

வாகனம் சந்திரிகா இருந்த குடியிருப்புப் பகுதிக்குச் சென்றது. மக்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். அவர்களை ஒழுங்கு படுத்தி, உணவை வழங்கினார்கள்.

தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் வீடுவீடாகச் சென்று சமைத்த உணவுப் பொதிகளைச் சேகரித்தார்கள். மக்களுக்கு உதவினார்கள். இளைஞர்களும் சேவையில் ஈடுபட்டார்கள். சுறுசுறுப்பாக இயங்கினார்கள்.

“சந்திரிகா இப்போது சபீனா இல்லையே. இருந்தால் அவள் நமக்குப் பக்கபலமாக இருப்பாள். இல்லையா”? நிமேஷிகா கவலையோடு சொன்னாள்.

“சபீனாவின் செய்தியை எப்படி அறிவது.? அவங்கட வீடு பூட்டிக்கிடக்கு. யாரும் இல்லை”. சந்திரிகா கவலைப் பட்டாள். சபீனாவின் கவலையை மறக்க மாணவியர் பொதுத் தொண்டில் ஈடுபட்டார்கள்.

அன்னை திரேசா கல்லூரியிலும் மக்கள் இருந்தார்கள். பாடசாலைகள் இரண்டு வாரங்களுக்கு மூடும்படி அறிவித்தல்கள் வந்தன. அதனால் பாடசாலைகள் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தன. ஆனாலும் வெள்ளத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்குப் புகலிடம் அளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால் மாணவியர்கள் அடிக்கடி கல்லூரிக்குச் சென்று வந்தார்கள். சந்திரிகாவும் கூடவே சுற்றி வந்தாள்.

“நிமேசிக்கா நீங்கள் எங்கட மகாவித்தியாலயத்துக்கும் வாங்களன். எங்கட பிறன்ட்ஸ் உங்களைக் கூட்டிவரும்படி கரைச்சல். இன்றைக்குப் போவமா”? சந்திரிகா கேட்டாள். “ஓ.கே.

நாங்க இன்று மூன்று மணிக்கு வருவோம். சரியா”? நிமேஷிகா சம்மதித்தாள்.

சுலக்ஷிகாவை அழைத்தாள். மாதங்கி, ரேணுகா, கிருசங்கா, அக்சயா, மதுசாலி, விதுசாலி, எனப் பத்துப்பேர் கொண்ட குழு சிங்கள மகாவித்தியாலயத்தை நோக்கிப் போனார்கள்.

சந்திரிகாவின் தோழியர் வரவேற்று ஆதரித்தார்கள். அனைவரும் பதினோராம் வகுப்பில் கற்கப்போகும் மாணவியர். சிலருக்குத் தமிழ் தெரியாது. சைகையால் பேசினார்கள். அதேபோல் நிமேஷிகாவின் குழுவினருக்கும் சிங்களம் தெரியாது. ஆங்கிலத்தையும் கலந்து சைகை மொழியோடு சமாளித்தார்கள்.

“சந்திரிகா எங்கட மனதில் உள்ளதை உங்களுக்குச் சொல்ல முடியாதுள்ளது. அதேபோல் உங்கள் மனதில் உள்ளதை எங்களுக்குச் சொல்ல முடியாதுள்ளது. அதனால்தான் நாம் ஒருவரை ஒருவர் புரியாமல் இருக்கிறோம். இந்த நிலமையை மாற்ற வேண்டும். நாம் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு வாழ்வோம்”. சந்திரிகா நிமேஷிகா சொன்னவற்றைச் சிங்களத்தில் மொழிமாற்றம் செய்து சொன்னாள். தோழியர் எல்லோரும் கைகுலுக்கி விளையாடி மகிழ்ந்தார்கள்.

சபீனாவின் கதையைக் கூறினார்கள். “சபீனாதான் நம்மைச் சேர்த்து வைத்தாள். அவள் வந்தபின் எல்லோரும் கிழமைக்கு ஒருமுறை சேர்ந்து உறவாடுவோம். என்ன?” நிமேஷிகா முன்மொழிந்தாள். அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டு பிரிந்தார்கள்.

பாடசாலைகள் மீண்டும் தொடங்கின. பதினோராம் வகுப்பில் சபீனா இல்லை. மாணவியருக்குக் கவலை. எனினும் அவள் வருவாள் என்று காத்திருந்தனர். அவளுக்காக ஒரு இருக்கையை முதல்வரிசையில் ஒதுக்கி வைத்திருந்தனர். பாடங்கள் வழமைபோல் தொடர்ந்தன. நாட்கள் வாரங்களாகின. வாரங்கள் மாதங்களாயின. சபீனா வரவில்லை. அவளுக்காக ஒதுக்கிய இருக்கை மட்டும் காத்திருந்தது.

பாடசாலை முதலாந் தவணைக்காக மூடப்படும் நாள். அதிபர் மேரி திரேசா வகுப்பிலுள் வந்தார். மங்களேஸ் ரீச்சர் எழுந்து அதிபரை வரவேற்றார். அவரது கையில் ஒரு பெரிய கடித உறை இருந்தது. அதிபர் கடிதத்தைப் பிள்ளைகள் முன்னே பிரித்துத் திறந்தார். அழகான ஓவியம் காட்சியாகியது. அதனை உற்றுப் பார்த்தார்கள். அந்தப் படம் வகுப்பிலுள்ள மாணவியர் அனைவரும் சேர்ந்து வரைந்தது. அதற்குள் இருந்த கடிதத்தை அதிபர் மனதுக்குள் வாசிக்கத் தொடங்கினார். அவரது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் ஆறாக ஓடியது. அவரால் தொடர முடியாதிருந்தது. பொருமிக் கொண்டு மேசை விளிம்பைப் பிடித்துக் கொண்டார். பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

நிமேஷிகா கதிரையை நகர்த்தினாள். “மடம் கதிரையில் இருங்கள்”. ரீச்சரைப் பார்த்தார்கள். “ரீச்சர் என்ன விசயம்”?

பிள்ளைகள் கேட்டார்கள்.

மங்களேஸ் அதிபரைப் பார்த்தார். அதிபர் கடிதத்தையும் படத்தையும் கொடுத்தார். மங்களேஸ் படத்தைப் பிள்ளைகளிடம் கொடுத்தார். நிமேஷிகா படத்தைப் பார்த்ததும் 'ஓவென' அழுதுவிட்டாள்.

“நான் வராவிட்டால் இந்தப் படம் நமது கல்லூரிக்கு வரும்.” சபீனா சொன்னது காதுகளில் ஒலித்தது. ரீச்சர் கடிதத்தைப் பெற்று விரித்துப் பார்த்தார். அது சபீனாவின் முத்துமுத்தான எழுத்துக்கள். சபீனாவின் முகம் அவர்முன் நின்றது. கடிதத்தை உரத்துப் படித்தார்.

“என் அன்புக்கும் பெருமதிப்புக்கும் உரிய அதிபர் அவர்களுக்கும். என்னை வழிநடத்தும் மகக்ளேஸ், வசந்தி, பாயிஸா ரீச்சர், மற்றும் ஆசிரியைகளுக்கும், என்னுயிர் நிமேஷிகா, சுலக்ஷிகா, சந்திரிகா மற்றும்

தோழியர்களுக்கும் உங்கள் சீனாவின் அன்பான கிறித்திக் கடிதம்.

முதலில் உங்கள் அனைவரையும் எனது சிறு கைகளையும் சூப்பி வணக்க அனுமதியுங்கள். உங்களோடு பழகிய நாட்கள் வானவானவை. சிகிரியாப் பயணம் என் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத அனுபவம். என்னை நல்வழிப்படுத்தி கல்வியைக் கற்க வசதிகள் செய்தீர்கள். அந்த அன்புள்ளாக்களைச் சந்திக்க வாய்ப்பில்லை என்பது எனக்குத் தெரிகிறது. சிறைவளின் அழைப்பை யாராலும் தடுக்க முடியாது. டாக்டர்கள் பேசிக்கொண்டதை எனது காதலர்கள் ஒட்டுக் கேட்டுவிட்டன. எனக்குப் புற்றுநோய். அது முற்றிவிட்டதாம். சூரண்டு கால் எலும்புகளையும் தாக்கி, மூளைமயிலும் பரவி விட்டதாம். எனது முகத்தைப் பார்த்து “வடிவழகி” என்பீர்கள். ஆனால் சூப்பிபாது நீங்கள் பார்த்தால் “நீதானா சீனா” என்பீர்கள். தலையில் முடியில்லை. அவை உதிர்ந்து விட்டன. நூளை ஒரு அறுவைச் சிகிச்சை உள்ளது. அதற்குமுன் சூந்தக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன். சூந்தக் கடிதம் உங்களிடம் கிடைக்கும்போது எனது ஐனாசா அடக்கப்பட்டு விடும்.

என்னைக் காப்பாற்ற நீங்கள் எடுத்த முயற்சிகளை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். சின,மத மொழி பேதல்களை மறந்து என்னோடு சூனைந்து சூருந்தீர்கள். எனக்காகப் பாடுபட்டீர்கள். அதை நினைக்கப் பெருமையாக சூருக்கிறது. என்னால் எழுத முடியாது. களைப்பாக சூருக்கிறது. சூந்தக் கடிதம் உங்களுக்குக் கிடைத்தால் நூளில்லை என்பது பொருள். கிடைப்பது விட்டால் நூன் உயிருடன் சூருப்பேன். எல்லாம் சூறுவன் சித்தம்.

நூன் மொழித்தைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. என்னுயிர் தோழிகளை நினைந்தே கண்ணீர் விடுகிறேன். எனது சுகத்தை வேண்டி வெயில், மழை பாராது, பலரிடம் தொடர்பு கொண்டீர்கள். நிதி சேகரித்தீர்கள். சூவற்றுக்கெல்லாம் நூன் என்ன கைமாறு செய்யப் போகிறேன். எனக்காகப்

பாடுபட்ட அனைத்து உதவும் உள்ளகங்களுக்கும் நன்றியினைத் தெரிவிக்கின்றேன். எனது உம்மாவைப்பற்றி நிகனைக்கிறேன். அவங்க எனக்காகப் பட்ட துயரங்களை எண்ணுகிறேன்.

நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து வரைந்த ஓவியத்தை அனுப்புகிறேன். கல்லூரியில் வையுங்கள். நான் பிழைகள் விட்டிருக்கலாம். எனது பிழைகளை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்த அந்த நாட்களை நிகனைத்து சந்தோசமடைகிறேன். உங்கள் அன்பு கிடைத்ததற்காக சூறையனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். உங்களோடு நான் சூழப்பதாக நிகனைத்துக் கொண்டு படியுங்கள். உங்கள் பரீட்சைப் பெறுபெறுகள் நன்றாக அமையவேண்டும் என்று ஆண்டவனை யாசிக்கிறேன். உங்கள் அனைவருக்கும் எனது கனிவான வணக்கங்கள்.

என்றும் உங்கள்

சீனா.

வகுப்புக் குலுங்கீக் கொண்டது. “எங்கள் எதிர்பார்ப்புக்கள் எல்லாம் கனவாகிப் போச்சு” பொருமினார்கள். கண்களில் இருந்து வடிந்த கண்ணீர் ஆறாகி வகுப்பறையை நனைத்தது. எவ்வளவு நேரம் அப்படி இருந்தார்களோ தெரியாது.

கல்லூரியில் சபீனாவுக்காக இரங்கல் கூட்டம் நடைபெற்றது. வாகனங்கள் இரையும் சத்தம் கேட்டது. திரு.குலேந்திரனும், சிரோமியும் இறங்கி வந்தார்கள். அவர்களுடன் சந்திரிகாவும், அவளது தோழியரும் வந்தார்கள். பதினோராம் வகுப்பு மாணவியர் சந்திரிகாவைக் கட்டிக்கொண்டு விம்மினார்கள். அவர்கள் கண்களும் கலங்கியிருந்தன. குலேந்திரனால் கதைக்க முடியவில்லை. ஒருவாறு தொடங்கினார்.

“எல்லாம் முடிந்த பின்னர்தான் இந்தக் கடிதம் கிடைத்தது. தனக்கு ஏதும் நேர்ந்தால் எல்லாம் முடிந்து சில வாரங்களின் பின்னர்தான் சபீனா தரும் கடிதத்தை அனுப்பும்படி எங்கள் அலுவலர்களிடம் சபீனா கொடுத்துள்ளார். தனது சோகச் செய்தியால் கல்லூரி வழமையான கடமையை மறந்துவிடும். தோழியரின் பரீட்சை குழம்பி விடும் எனக் கூறியிருக்கிறார்.” வேதனையோடு மனப்பாரத்தை இறக்கி வைத்தார்.

பதினோராம் வகுப்பில் சபீனாவுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இருக்கை வெறுமனே இருக்கிறது. அவள் தங்களோடு வகுப்பில் இருப்பதாக நம்பிக் கொண்டு படிக்கிறார்கள்.

- நிறைவு -

இந்நாலாசிரியர்...

திரு. அ. அருள்பாஸ்கரன் அவர்கள் ஆடம்பரமற்ற பயிற்றப்பட்ட பட்டதாரி. திருகோணமலை ஸ்ரீ கோணேஸ்வரா இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுகிறார். குண்டசாலை விவசாயக் கல்லூரியில் டிப்ளோமாப் பட்டம் பெற்றவர். பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஆசிரிய பயிற்சி பெற்றவர். படிக்கும்போதே வரைதலில் ஆர்வமுடையவர். ஆலங்கேணி விநாயகர் ஆலயத்தில் முகப்பப் படத்தை வரைந்து கொடுத்தவர். அப்படம் 1990 வன்செயலின்போது கோயிலோடு அழிந்து விட்டது. எனினும் கோயில் புதுப்பொலிவு பெற்றுயர்ந்து நிற்கிறது.

அழகியல் துறையில் (M.A) முதுமணிப்பட்டம் பெற்றவர். திருகோணமலையிலும், அரச, அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களின் உதவியுடன் கொழும்பு தேசிய கலாபவனத்திலும், பல சித்திரக் கண்காட்சிகளை ஒழுங்கு செய்து பாராட்டுப் பெற்றவர். எனது நூல்கள் அனைத்துக்கும் அட்டைப்படங்கள் முதல் சகல படங்களையும் வரைந்துதவியவர். வரைதல் மூலம் மகத்தான வாழ்வியலைக் காட்டலாம் என்று திடமாக நம்புபவர். 'Every child is an artist' என்பதைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டு செயற்படுபவர். அதற்குக் கொழும்பு விபி Vibavi Academy of Fine Arts 'அபிஷன் பல்கலைக்கழகம்' ஆகியன பேருதவியாக இருந்தன. அபிஷன் பல்கலைக்கழகத்தின் பாடங்கள் சித்திரகலையை நன்றாகவே உணர்த்தியது. இப்போது சித்திரத்தைக் கற்பதற்கு நூற்றுக்கணக்கான சிறார்கள் வருகிறார்கள். அவரது சித்திர வகுப்புக்குப் போனால் மாணவர்கள் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாகக் கற்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். இன்று திருகோணமலையிலிருந்து பல மாணவர்கள் மாவட்ட, மாகாண, அகில இலங்கை மட்டப்போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு சித்திரத்தில் முதலிடங்களைப் பெற்று வருகிறார்கள்.

இவரது 'உதவும் உள்ளங்கள்' என்ற இந்தச் சிறுவர் நாவல் கல்வி அமைச்சின் தேசிய நூல்பிவிருத்திச் சேவை சபையினால் சிறந்த நூலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு உதவு தொகையாக 40,000 ரூபாயினையும் கொடுத்துள்ளது. வரவேற்கத் தக்க இச்செயற்பாடு தொடரவேண்டும். கல்வி அமைச்சின் நூல்பிவிருத்திச் சேவை சபையினருக்கு பெருநன்றியினைத் தெரிவிக்கின்றோம். எல்லாருக்கும் எல்லாம் கிடைக்க இறைவன் அருளைப் பிரார்த்திப்போம். அருள்பாஸ்கரன் இதோடு மட்டும் நிற்காது பல ஆக்கங்களை வெளியிட வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கின்றோம். அவரது ஆக்கங்களை அனைவரும் வாங்கி உற்சாகப்படுத்துமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம்

ISBN : 978-955-5253-56-7

Price : Rs. 180/-

